

D 20 686 E

DEN *danske* **STJERNE**

NR. 9 · NOVEMBER 1967 · 116. ARGANG

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 · November 1967 · 116. Årg.

INDHOLD

Den kærlighed som førte dig til alteret Af President David O. McKay	313
Jordens sabbat. Af Sterling W. Sill	314
Kusine Laurie. Af Patricia Middleton Faas	318
Det står såmænd i håndbogen Fra det Præsiderende Biskopråd	322

Hjælpeforeningen

Hvad en bedstemoder betyder	324
Morgensangen. Af Wilma Boyle Bunker	325

Søndagsskole

Jeg ved det ikke. Af Lowell L. Bennion	326
At forstørre illustrationerne. Af Naola V. Watson	327
Nadververs for Januar	328

Gensidig Uddannelses Forening

Lad os aktivere vor ungdom	329
Standhaftig i troen Af Ann Bedford Williams	330
Familieliv. Af Bonnie Muirbrook	332
Piger, se her, hvorledes I kan virke indtagende. Af Elaine Cannon	334

Genealogi

Profeten Elias's ånd	336
--------------------------------	-----

Børnenes Sider

Fingerdukker	25
Gogi. Af Madeleine Eccardt	26
Æsops fabler	28
Zoo-Menageri. Af Peggie Geiszel	32

Det inspirerende budskab

*Den mand, som elsker sandbeden, er bedre
end den mand, som kender
den, og den mand, som finder lykken
ved den, er bedre end den mand, som elsker den.*

Kung-fu-tse

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.-, pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsiden

Grand Tetons som man ser dem tværs over Jackson Lake i nærheden af den sydlige indgang til Yellowstone National Park.

Foto: Lucien Boun

Den kærlighed som førte dig til alteret

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Jeg tror, at altfor mange ægtepar, som kommer til alteret, ser på vielsesceremonien som afslutningen på det at gøre kur. Lad alle unge mennesker og også ældre i Kirken se på ceremonien som begyndelsen til et evigt kormageri. Lad os ikke glemme, at under det daglige livs byrder skønner man endnu mere på et taktemmeligt ord og kærlige gerninger end i de yndige måneder, hvor man var forelsket.

Det er efter ceremonien, under de prøvelser, som dagligt opstår i hjemmet, at et ord som tak, undskyld eller vil du være så sød, bidrager til at holde den kærlighed, som førte jer til alteret, evig.

Det er godt at erindre sig tre store idealer, som bidrager til lykke efter vielsesceremonien:

Det første er loyalitet. Du har ingen ret, du ægte-mand, til at rette opmærksomheden mod nogen anden kvinde end din hustru. Og du hustru, din pligt er over for din mand. Tilsammen er I et uovervindeligt team, som udgør et hjem. Vis altid loyalitet mod den store pagt I indgik ved alteret!

Det andet ideal er selvbeherskelse. Små ting kan ske, som ærrer jer, og I kommer måske til at sige noget hastigt, skarpt, kraftigt, som sårer den andens hjerte. Jeg kender ingen dyd, som hjælper mere til at bidrage til lykke og fred i hjemmet end den store egenskab selvbeherskelse i ens tale. Afstå fra at sige det skarpe ord, som kommer op i dig, hvis du bliver såret, eller hvis du ser noget, som fornærmer dig. Husk, at få minutter efter vil du være glad over, at du ikke sagde det hårde ord og at du ikke begik den impulsive handling. Resultatet er kærlighed og fred i hjemmet.

Det tredje ideal er den enkle lille dyd at være høflig over for jeres børn. Næst efter evigt liv er den kosteligste gave vor Fader i Himlen kan skænke en mand og en kvinde børnene. Der er tre fundamentale ting som ethvert barn har ret til: et respekteret navn, en følelse af sikkerhed og mulighed for udvikling. Hjemmet er selve midtpunktet for alt dette. Det er der, barnet udvikler den tillid og styrke, som udspringer af selvbeherskelse. Det er der, barnet lærer respekt for andres rettigheder. Det er i et velledet hjem hos forældrene, at mænd og kvinder først udvikler en bevidsthed om, at sand lykke ligger i at tilpasse sit liv til naturens love og til reglerne for takt og tone. Når forældre viser høflighed mod deres børn, og børn er høflige mod deres fader og moder, er der et forædlende element i dette hjem.

Loyalitet, selvbeherskelse, høflighed!

Det påhviler os alle — små børn, unge, forældre, både de unge og de som stadig er ungdommelige af udseende — at få det meste og det bedste ud af livet, det dejligste, det lykkeligste liv. Vi er alle berettiget til det, men verden gør den fejl at tro, at det bedste og yndigste liv kommer af at hengive os til vore dyriske lidenskaber og tilbøjeligheder. Dette er ikke rigtig.

Det bedste og mest vidunderlige i livet kommer derimod ved lydighed mod de åndelige værdier, de æstetiske ting, de smukke ting i livet. Det bedste og dejligste liv er det liv, der leves i harmoni med vor Herre og Frelser, Jesu Kristi åbenbarede ord.

Dette er mit vidnesbyrd til jer, og jeg opfordrer jer til selv at prøve det.

Jordens sabbat

AF STERLING W. SILL,
assistent til De Tolvs Råd

Et af de tydeligste minder jeg har bragt med fra barndommen er når jeg tænker tilbage på sabbatdagen. Den gang, i gamle dage ude på farmen, var søndagen en dag, der var fuldstændig adskilt fra resten af ugen. Fra mandag til lørdag var vor opmærksomhed koncentreret om det tunge arbejde det var at skabe en levevej ved hjælp af menneskers og dyrs muskelkraft.

Men søndagen var anderledes — det var sabbaten. Det var hviledagen. Det var Herrens dag. Om lørdagen blev hestene sat ud på græs, og alt arbejde blev standset. Lørdag var også en særlig slags rengøringsdag for at gøre ting og mennesker rede til søndag. Afslutningen på arbejdsugen drejede sig om det vigtige gammeldags ritual, der er kendt som "lørdag aftens bad". Dette blev suppleret med udlevering af pænt istandsatte, rene klæder, altsammen lagt frem, parat til søndag.

En grundig fysisk og åndelig forberedelse bidrog også til, at vi anerkendte Frelserens hensigt, nemlig at søndagen var beregnet til at være ugens højdepunkt. Det er blevet sagt, at vor civilisation aldrig ville have overlevet et halvt århundrede, hvis det ikke havde været for denne ene dag ud af syv. Det er den dag, hvor det ventes af os, at vi lever på bedste måde, hvor vi tager vort pæneste tøj på, læser vore bedste bøger, tænker vore bedste tanker og omgås de mennesker, som betyder mest for os i livet. Og efter at vi har lagt de bekymringer til side, som har plaget os i de andre seks dage, går vi til bønnens hus og lader vort sind gå mod det høje og prøve at forstå de ting, der angår Gud.

Livets enhed er ugen, og hver uge er blevet formet efter den mindeværdige første uge, nemlig skabelsens uge. Når scenen åbner sig den første dag, føler vi det rugende, ubrudte mørke, der dækker dybet, og betages ved det første skridt fremad, da Gud sagde: "Der blive lys!" (1. Mos. 1:3). Vi følger de andre skabende handlinger lige til kronen på værket, som fandt sted i løbet af den sjette dag, da Gud skabte mennesket i sit eget billede og skænkede det sine egne egenskaber og muligheder. Og så siger den hellige skrift, idet den sammenfatter resultaterne

af denne skabelsesperiode: "Således fuldendtes himmelen og jorden med al deres hær.

På den syvende dag fuldendte Gud det værk, han havde udført, og han hvilede på den syvende dag...

Og Gud velsignede den syvende dag og helligede den." (1. Mos. 2:1—3).

Da Gud planlagde verdens dødelige eller timelige tilværelse, gav Han den en tilmåling af tid på 7.000 år (se L. & P. 77:6—7), idet 1.000 år skulle repræsentere hver af de syv skabelsesdage. De første 4.000 år begyndte ved Adams fald og endte ved Kristi fødsel. Hertil skal lægges de 1967 år, som er gået siden da, så at den guddommelige kalender vi nu lever i, er år 5967, hvad der er sent lørdag aften i verdens historie. Denne guddommelige tidstabel så vel som Guds tidernes tegn viser, at jordens sabbat, som er den syvende 1.000-års periode, snart er ved at blive indledt.

Efter skabelsen så Gud ud over sit værk og kaldte det meget godt. Jorden var den gang et paradys af skønhed, fred og overflod. Vore første forældre blev sat i Edens Have, hvor alting var blevet skabt til deres gavn. Men ved menneskets fald faldt også jorden. Og da Gud forkyndte straffen for menneskets ulydighed, sagde Han: "... jorden (skal) være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage;

torrn og tidsel skal den bære dig." (1. Mos. 3:17 til 18).

Vi tænker måske på denne jord som et smukt, vidunderligt sted, akkurat sådan som den er, men i næsten 6.000 år har den virket i sin faldne tilstand som en testitial verden. Ikke blot har den frembragt torne og tidsler og fordærveligt ukrudt af jordbunden, men lovløshed, korruption og enhver form for ulydighed har floureret på den. Dens overflade er blevet gjort uproduktiv ved ørkener og andre øde steder, medens fjendskab og had har fæstnet sig i både menneskers og vilde dyrs hjerter; og i hele denne lange, sørgelige periode har synd, lidelse og død været hele menneskehedens almindelige lod.

Men de næste 1.000 år vil blive jordens sabbat. Det vil blive den periode, da jorden vil hvile og nyde sin helliggjorte tilstand. I dette tidsrum vil jorden blive fornyet og igen få sin tidligere tilstand som en terrestrial sfære, med hele sin paradisiske skønhed, herlighed og retfærdighed fuldstændig genoprettet. Men først må jorden renses. Under sin lange historie med synd og besvær er jorden blevet tilsløset og smudsig. Og den må have sit "lørdag aftens bad" og blive iklædt friske, rene klæder, hvori den på passende måde kan leve sine bedste 1.000 år.

Ved flere tidligere lejligheder har Gud forsøgt at rense jorden: engang ved en vandflod i Noas dage, og ved andre lejligheder har Han brugt krige, hungersnød, pest og sygdom, for at prøve at befri jorden for den ondskab, som besmittede dens overflade. Men Gud har påpeget, som forberedelse til jordens sabbat, at ild vil blive det rensende middel, og at alt forkrænkeligt vil blive fortæret. (L. & P. 101:24). Enhver, der som dreng satte sig imod at få skrubbet sine ører, vil med særlig forventning se fremad mod denne kommende oplevelse.

Gennem Malakias har Herren sagt: "Thi se, dagen kommer, luende som en ovn; og alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskarers Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem." (Mal. 4:1). Derefter vil de længe ventede syvende 1.000 år følge. Dette vil blive et tusindårsrige med fred, hvor Kristus personligt vil herske på jorden som kongernes Konge og herrernes Herre. Denne forandring i jordens tilstand vil blive indledt med Jesu Kristi strålende andet komme, og efter at den er blevet rensat, vil den nye Konge fjerne forbandelsen

fra den og genoprette dens tidligere terrestriale herlighed.

Denne store tusindårige periode med dens fuldkomme regering har været et af profeternes yndlingsemner siden tidernes morgen. Det bør også værne et af de mest indflydelsesrige elementer i vort liv. For over 3.000 år siden så Salmisten ud over frafaldet, den mørke middelalder, og ondsken og vantroen på vor egen tid og sagde: "Vor Gud komme og tie ikke! — Foran Ham gik fortærende ild, omkring Ham rasede storm;

Han stævnede himlen deroppe hid og jorden for at dømme sit folk;

saml mig mine fromme, der sluttede pagt med mig ved ofre!" (Salm. 50:3—5).

I denne sidste 1.000 års periode vil der finde mange rensende forandringer sted med jorden selv, så vel som med de folks liv, som lever på den. Den frydefulde paradisiske tilstand på jorden med dens Edens Haves skønhed vil blive genoprettet. Dens ørkener og andre øde steder vil forsvinde; Satan vil blive bundet; og der vil ikke mere findes fordærvelse, død eller sygdom, således som vi nu kender dem.

Om denne begivenhed sagde Johannes Åbenbareren: "Og jeg så en engel komme ned fra Himmelen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i sin hånd.

Og han greb dragen, den gamle slange, det er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusind år

og kastede ham i afgrunden og lukkede den over ham og satte segl for, så han ikke mere kunne forføre folkeslagene, før de tusind år vor omme. Så skal han løses en lille tid." (Åbenb. 20:1—3).

Under denne tusindårige periode vil fjendskabet mellem mennesker og vilde dyr ophøre. Esajas sagde: "Og ulven skal gå hos lammet, panteren hvile hos kuddet, kalven og ungløven græsse sammen, dem driver en lille dreng.

Kvnen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger side om side, og løven æder strå som oxen; den spæde skal lege ved øglens hul, den afvante rækker sin hånd til giftslangens rede.

Der gøres ej ondt og voldes ej mén i hele mit hellige bjergland; thi landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund." (Es. 11: 6—9). Så ingen vil sige, at Gud er død, eller at Hans åbenbaringer er ophørt, eller at livet ikke har noget formål.

For mange år siden skrev Harry Emerson Fosdick en interessant bog med titlen *It's a Great Time to be Alive*. Han fremhævede nogle af de mirakler og undere, som har gjort vor tidsalder til den mest spændende siden skabelsen. Og dog vil denne kommende 1.000 års periodes herlighed få vore dage med undere og mirakler til at se ud som den mørke middelalder i sammenligning.

Naturligvis vil Herren ikke komme til jorden alene. Som Paulus siger: "Herren åbenbares fra Himmelen med sine mægtige engle, med flammende ild." (Se 2. Tess. 1:7—8). Og mange af de retfærdige døde vil da opstå og tages op for at forenes med Herren og Hans følge i luften. Paulus sagde til tessalonikerne, idet han talte om denne begivenhed: "Vi vil ikke, brødre! at I skal være uvidende om dem, der sover hen. . . .

Thi Gud skal også ved Jesus føre de hensovede frem sammen med Ham. . . .

Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå;

derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren." (1. Tess. 4:13—14, 16—17). Hvilken storslået tid det vil være at leve i!

Og hvilken storslået tid det vil blive, når succes, lykke og fred vil dække jorden, og børnene vil vokse op uden synd til frelse. Hvor betydningsfuld vil så ikke Herrens forjættelse gennem Zakarias være, da Han sagde: "Jubl og glæd dig, Zions datter! Thi se, jeg kommer og fæster bo i din midte, lyder det fra Herren." (Zak. 2:14).

Esajas siger: "Da bygger de huse og bor der selv, planter vin og spiser dens frugt;

de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise; thi mit folk skal opnå træets alder, mine udvalgte bruge, hvad de virker med hånd;

de skal ikke have møjle forgæves, ej avle børn til brat død; thi de er Herrens velsignede æt og har deres afkom hos sig.

Førend de kalder, svarer jeg; endnu mens de taler, hører jeg.

Ulv og lam skal græsse sammen og løven æde strå som oxen, men slangen får støv til brød; der gøres ej ondt og voldes ej mén i hele mit hellige bjergland, siger Herren." (Es. 65:21—25).

Så skal menneskene ikke mere dø og sove i jorden, men de skal blive forvandlet på et øjeblik, og skal blive taget op, og de skal få en strålende hvile. Og Gud skal borttørre alle tårer fra deres øjne, og der skal ikke mere findes nogen død, heller ikke sorg eller gråd, og der skal heller ikke være nogen smerte.

Hvilken storslået tid det vil blive at leve i, når Kristus selv vil være vor lovgiver, og retfærdige mænd og kvinder, fra begge sider af sløret, vil leve og regere sammen med Kristus i tusind år. Hvilken tragisk tid vil det på den anden side blive for dem, som undlod at gøre sig skikket til den. Tænk, hvis vi skulle finde os blandt den gruppe, der omtales af Johannes Åbenbareren, da han sagde: "De andre døde blev ikke levende, før de tusinde år var til ende. . . ." (Åbenb. 20:5).

En åbenbaring fra vore dage siger: "Thi . . . Herren skal lade sin røst høre fra himlen . . . jorden (skal) skælve . . . og (Han) skal sige til de slumrende nationer: I hellige, stå op og lev; I syndere, bliv og sov, til jeg atter kalder." (L. & P. 43:18).

Ved slutningen af de syvende 1.000 år vil Satan blive løst en kort tid, før det onde vil blive fuldstændig bandlyst for steds. Efter de tusinde år vil jordens tilstand igen blive forøget, indtil den når sin endelige skæbne som en celestial sfære, hvor de udvalgte vil leve for steds som medlemmer af den ophøjede orden, som Gud selv tilhører.

Må Gud give os lykke og held i dette det største af alt hvad der er sket med jorden, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Fra Missionens

DON L. CHRISTENSEN

Præsidentskab

Selv om Han var fuldkommen, lærte Han dog LYDIGHED

Det største menneske, der nogensinde har levet på denne jord med et fysisk legeme, var Jesus Kristus. Det er en kendsgerning, at Han var et eksempel på fuldkommenhed i enhver retning. Selv i forudtilværelsen viste Jesus, at Han underkastede sig vor Faders ønsker og lærte lydighed.

Som Manden fra Galilæa blev Han ledet af Anden og gav villigt sig selv til menneskehedens tjeneste.

Villigt gik Han bogstavelig talt den ekstra mil for at helbrede og trøste de syge. Skønt Han var et væsen uden synd, adlød Han loven og blev døbt af Johannes.

Der kan ikke være nogen tvivl i vore hjerter om, at vor ældste "Åndelige Broder" viste os, at "den som vil være den største" må lære lydighed og glæde sig over at tjene sine medmennesker.

At leve for menneskeheden er én ting, men at miste livet for sin broder er det største.

Det er blevet sagt om Joseph Smith, den sidste dages profet, at han har bidraget mere til menneskeheden end noget andet menneske med undtagelse af Jesus Kristus.

Som medlemmer føler vi alle i vore dage hans indflydelse og gode gerninger. Vi har et vidnesbyrd om, at han blev forfulgt, rullet i tjære og fjer og led martyrdøden for retfærdighedens sag.

At have den overbevisning, at "Hvis mit liv ikke er af nogen værdi for mine venner, er det heller ikke

af værdi for mig", således som Joseph Smith havde det, er virkelig at underkaste sig lydighedens lov.

Loven om INDVIELSE hviler på os alle. Vi har villigt antaget vort medlemskab som et kald til at tjene menneskene, og efterhånden som vi bliver rene som smelterens ild ønsker vi lydigt at underkaste os Mesterens sag.

Det er det første krav, at du og jeg lærer Lydighedens Lov og Ydmyg Underkastelse. Vi må være et eksempel på TJENESTE UD OVER OS SELV. Det medlem, som føler sig hævet over at være lydigt mod de mindre regler eller love så vel som mod de mere udviklede, vil ikke blive fundet værdig af den Helligånd.

I overensstemmelse med vor åndelige overbevisning yder vi tilsvarende tjeneste. I overensstemmelse med vor åndelige overbevisning giver vi af os selv til indviet tjeneste. Det er sund fornuft, at den, som er fuldstændig forpligtet, bliver fuldstændig omvendt. Den, som fuldstændig har omvendt sig og "bruger seglen med hele sin styrke, samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæl frølse."

Vort medlemskab er ikke noget, man kan forfalske, for lige så sikkert som at du læser disse linier, vil Anden optegne dine bestræbelser og dine gode (eller dårlige) gerninger i himlen. Gud lever, og dette er Hans værk. Anden har tilkendegivet os dette. Vi ved, at dette værk er sandt, og den eneste vej, som fører os til evigt liv.

Hvis vi i dag, og hver dag i fremtiden, ønsker fred og trøst i vort hjerte, må vi først lære lydighed og udøve tjenestegerning mod andre end os selv.

Jeg kunne høre på moders stemme, at der var noget i gære, da hun kaldte os ind fra baghaven. Da vi nåede bryggersdøren, skældte hun os ud, fordi vi havde leget i pløret omkring pumpen. Den dør, der skilte køkkenet fra resten af huset var låset, og vi havde på fornemmelsen, hvad der nu skulle ske. Billy og Quintus blev sendt ud efter vand og jeg blev sat til at tage tøjet af Noannie og Ophie, de to mindste. Moder spredte hastigt nogle gamle tæpper ud på gulvet for at fange stønkene, da Ophie begyndte at pjaske. Nogle krøller havde forvildet sig ned over moders ansigt, som var fugtigt af sved. Hun sagde utålmodigt:

"Jeres onkel Phillip og hans nye kone er kommet i dag og de sidder i dagligstuen. Og du min unge mand er simpelthen oversmurt med mudder. Jeres tante Minah har aldrig mødt jer børn, og jeg vil gerne have, at I ser så pæne ud som muligt. Hendes datter er lige så gammel som dig, Carrie," sagde hun til mig, og jeg kunne mærke, at hun var ved at blive i godt humør igen. Jeg var mægtig spændt. I ugevis havde jeg prøvet at forestille mig hvordan min nye kusine ville være. Var hun køn? Var hendes hår lige så langt og brunt som mit? Og hvor-

ledes ville en pige fra byen oppe nordfra være mod sin "landkusine", som boede i en lille bomuldsby i Georgia?

"Mor, hvordan er hun?" spurgte jeg. "Er Laurie og Tante Minah også mormoner?"

"Jeg har fortalt dig, skat, at det ved jeg ikke. Det har onkel Phil ikke sagt noget om. Men når vi nu har hilst på hinanden, vil vi finde ud af det." Hun begyndte at flette mine rottehæler og idet hun sænkede stemmen sagde hun til mig: "Du ved, at hans første kone var sådan en god Sidste dages Hellig, Gud velsigne hende, men jeg vil ikke have, at I børn spørger om noget, har I forstået?"

Den store balje ved komfuret var fuld, og vi fik hver et hurtigt bad, uden at der blev skiftet vand, og blev så puttet i vores stiveste puds. Så fik vores fem hoveder en hurtig overhaling med kam og børste. Med skinnende ansigter og stive kroppe marcherede vi ind i dagligstuen. Moder kom til sidst idet hun rettede på tøjet og glattede sine tindinger.

Tante Minahs spinkle skikkelse sad stift i moders gyngestol, over for min faders afslappede korpus. Ved siden af hendes stol stod en yndig pige, lidt større end jeg. Hendes lan-

ge gyldne fletninger nåede hende til taljen og var bundet med smukke sløjfer. Hun var lige så smuk, som jeg var vejrbidt af sol og vind.

Onkel Phil sad i en lænestol, med sin hat på knæene og vippede nervøst med foden. Da han så vores lille procession smilede han og vi løb hen og omfavnede ham. Onkel Phil havde ikke forandret sig spor. Hans hage hang ud over flippen, og hans rødbrune mustache krøllede på hans kinder, som hornene på faders præmie-tyr. Moder præsenterede os for tante Minah i aldersrækkefølge, idet hun begyndte med mig: "Carrie Lee, John Quintus, William Thomas, Noannie Ann og Theopholis." Tante Minahs blik dvælede ved Ophie. Hendes øjne var runde og klare og hendes børstede hår skinnede. Ophie trak sig genert ind til moders krøtter og tante betragtede køligt resten af os. Hun pegede med en spinkel hånd:

"Dette er min datter", sagde hun, "jeres kusine Laurie". Pigen smilede nervøst.

"Her, sid ned mit barn", sagde moder imødekommende, idet hun skubbede en læderfodskammel hen til hende. Efter et øjeblik tøven satte Laurie sig øverskrævs på den med albuerne på knæene.

Fader og onkel Phil havde trukket deres stole nærmere til kaminen. De lo og talte støjende med hinanden. De to kvinder måtte tale højere for at forstå hinanden, og jeg spidsede øren for at prøve at høre begge samtaler på een gang. Tante Minah åbnede en lille broderet taske og tog en hæklenål og et nøgle garn op af den. Moder så beundrende til, da tante Minahs elegante og velplejede hånd begyndte at bevæge hæklenålen frem og tilbage. Jeg så efter moders hænder, men de var gemt ind i skørternes folder.

"Bryder du dig om at hække?" spurgte tante Minah.

"Næh, . . . det vil sige, jeg ville mægtig gerne hække, hvis jeg havde noget mere tid. Det er bare sådan, at jeg syr ikke så meget mere for mors skabs skyld, for ungerne tager næsten al min tid!" sagde hun lænede. "Og vi kommer bagefter i arbejdet på gården, men jeg får da syet et sæt tøj eller en kjole til dem nu og da."

"Mor har lavet det tøj jeg har på nu!" sagde Noannie stolt, idet hun holdt ud i kjolen, så tante Minah rigtigt kunne se den. Onkel Phils stemme skar gennem samtalen: "Hvordan så med afgrøden i denne regnperiode?"

"Hvor længe har I boet her i MacDonough?" spurgte tante Minah. Da fader var færdig med et hosteanfald, svarede moder:

"Mine forældre slog sig ned her i 68, og de var med til at bygge byen op. Det var nemlig ikke ret meget andet end et hjulspor, da de kom." sagde hun og strålede.

"Så er det jo ikke ret meget anderledes i dag," sagde den anden kvinde i samme åndedrag.

Kusine Laurie syntes at være meget optaget af onkel Phils og faders samtale om kvæg. Hun lyttede med øjne, der var runde af interesse.

"Mor, jeg har aldrig set en ko, der giver mælk," sagde hun stille. Jeg var ved at tage underkæben og moder smilede venligt til hende. Ophie gik helt hen til hende og sagde:

"Du mener, du aldrig har set en malkeko?" Han stirrede forbløffet på Laurie. Dette gav mig en chance: "Laurie", bad jeg, "har du ikke lyst til at se vores ko? Hun hedder Lady." Ophie holdt vejret af spænding.

"Lady skal snart have en lille kalv, og far siger, at jeg godt må give den navn."

"Hvad skal kalven så hedde?" spurgte Laurie. Ophie tøvede et øjeblik, for han havde ikke helt bestemt navnet endnu. Så lyste hans øjne pludselig op og han bekendtgjorde det nye navn med et stort smil: "Laurie!"

Noannie fnisede højlydt, og jeg prøvede at undertrykke min munterhed med hånden, men Ophie var tilsyneladende meget stolt af sit påfund. Moder rystede på hovedet af os, men der var smil i hendes øjne. Tante Minah så lidt irriteret ud, men det brød jeg mig ikke om. Jeg havde lyst til at le og aldrig holde op igen, for jo mere jeg så på tante Minahs lille snerpede

ansigt og hendes små blege hænder, der bevægede sig så hurtigt, jo mere syntes jeg, at det var umuligt at undertrykke den latter, som jeg kunne mærke boble op inden i mig. Fader vendte sig og så bestemt på os.

Så blev vi rolige igen, men moder, som kunne mærke vores beklæmthed, foreslog, at vi skulle invitere Laurie ind i vores værelse, mens hun underholdt sig med tante Minah. Vi var glade over at kunne adlyde og komme ud af det stive tøj og de strømmende sko.

Jeg lånte Laurie noget af mit tøj og så hængte vi hendes kjole, der var besat med endeløse rækker af flæser og fine broderier, forsigtigt på en bøjle. Så smed vi allesammen sko og strømper og følte igen tæernes frihed.

Da vi viste vores kusine nogle få af vore ejendele, åbnede jeg skuffen til mit natbord, og hun så Mormons Bog. Da hun spurgte, hvad det var, forklarede jeg hende, at denne bog var ligesom Bibelen. Jeg lod hende se profetens underskrift, som jeg havde fået i min bog det år, da han besøgte vores mission. Det var min kæreste skat, og jeg fortalte, hvorledes Joseph Smith blev en Guds profet ligesom profeterne i gamle dage. Så lagde jeg bogen på plads i skuffen igen.

Ude i gården gik Laurie rundt på den kølige jord, idet hun ofte så på sine fødder, skønt hun sjældent kunne få øje på dem. Så satte vi os alle seks i en rundkreds og stillede spørgsmål. Vi udspurgte Laurie om hendes hjem og livet i storbyen. Hun gik tit i teatret med sine forældre og hun gik i en "privatskole", hvor der kun gik piger. Laurie syntes at have et spændende liv fuld af underholdning, venner og klaver- og danseundervisning. Vi bad hende om at fortælle endnu mere, men hun skiftede emne ved at bede os om at se gårdens dyr. Vi tog hende med på en rundvisning på vores lille gård. Hun så en "rigtig, levende malkeko", og Lady var så elskværdig at levere en sjat frisk, varm mælk.

Vi viste Laurie den gamle so og dens små grise og hun prøvede at efterligne deres grynten. Så kom turten til kaninburet, hvor hun blidt kælede for kaninerne og strøg deres lange lyserøde øren. Hun legede med de små killinger, som katten havde efterladt i et hjørne af laden, og fodrede vores tamme egern Oskar, som snart blev gode venner med Laurie.

Billy og Quintus inviterede hende ind i brændeskuret for at se den kongesnog de havde fanget. Da hun så Quintus vikle den fredelige snog rundt om armen og stryge den over hovedet, skreg hun forskrækket.

Det sidste sted var hønsegården, hvor alle hønsene flagrede hen mod nettet, idet de forventede at få korn. Laurie stak en finger gennem ståltråden og en kylling hakkede i den. Billy hentede en kaserolle med korn og lod hende fodre kyllingerne. Hun strålede som en lille sol, da hun stod i et hjørne af kyllingegården og

kaldte på kyllingerne, mens hun smed en håndfuld korn.

"Jeg ved hvor der er nogle flotte, saftige druer", fortalte Quintus hende, og vi kom i tanke om vinrankerne. "Over hegnet og lige ned ad bakken", sagde han og pegede på den fjerneste låge. Laurie skyggede med hånden for øjnene.

"Vi må kravle gennem pigtrådshegnet", advarede Ophie, "og Billy så en klapperslange der sidste år!" Lauries ansigtsudtryk forandrede.

"Sludder, Ophie!" skældte Quintus. "Du ved, at den allerede var død, da vi fandt den." Mens Quintus havde travlt med at forklare Laurie, at slanger var bange for mennesker, begyndte vi at gå hen imod lågen.

"Vi løber om kap til vindruerne, og den der kommersidst er sorteper!" råbte Noannie, idet hun begyndte at storme afsted. Resten af os optog en skarp efterfølgelse gennem hønsegården. Laurie var bagest, fordi det var uvant for hende at løbe på bare tæer. Jeg ventede på hende, da jeg nåede enden af hønsegården og holdt nettet op for hende, mens hun krøb under.

Druerne hang tunge og modne over vores hoveder, mens vi bøjede rankerne og plukkede alt hvad vi kunne spise og fyldte vore lommer. Vi spiste mens vi gik og stoppede kun for at få en gyngetur i egevinen, hvis grene hang lavt mod jorden. Vi standede ved bredden af bækken for at hvile os og fortalte spøgelseshistorier, mens vi af og til forsigtigt kastede et blik over skulderen. Solen var ved at gå ned, og vi besluttede at begive os hjemad for at fodre grisene og samle æg før aftensmaden. Laurie spurgte, om hun måtte være med til at samle æg og Billy og Quintus fyldte forsigtigt hendes nederdel, som hun holdt samlet i hjørnerne, med æg.

Da vi nåede gårdsplassen, kunne vi lugte friskbagte vaffer og nystegte kyllinger. Vi var meget trætte, og havde svært ved at sidde pænt om aftensbordet, mens vore forældre sludrede hyggeligt med gæsterne. Tante Minah sad ved siden af Laurie. Efter at maden var blevet velsignet, rynkede hun spørgende på næsen af Laurie og sagde: "Laurie, se på dine fødder. Jeg tror du har trådt i noget."

Tante Minah syntes at være mildt nedladt nu, og under måltidet spiste hun fire vaffer med smør. Hun smilede nu og det var sikkert solbærdrikens skyld. Efter maden tilbød hun venligt at hjælpe moder med at vaske op, hvilket hun selvfølgelig afslog, men tante Minah insisterede på at hjælpe med at tage af bordet. (Min moders kogekunst gjorde sandelig underværker med folk!)

Før vi gik til ro den aften, bad fader dem om at knæle i bøn med os. Fader bad onkel Phil om at bede. Det må havde været et stort øjeblik for onkel Phil, for det var første gang han knælede i bøn med sin nye kone og lille datter. Hans stemme var bevæget. I aftenene, som fulgte efter bønnerne, tog Laurie og jeg Mormons Bog frem fra skuffen i mit natbord og jeg fortalte hende historier derfra. Laurie og hendes familie blev hos os i en uge og da den var gået, syntes jeg ikke mere at tante Minah var så slem endda. Nogle gange tager det bare lidt længere tid at blive rigtig kendt med voksne.

Så kom den stund, da vi måtte sige farvel til vores kusine og hendes forældre. Den morgen efter morgendag, var vi meget tavse, som vi sad og så på hinanden. Efter en stund stillede Ophie sig foran Laurie.

"Her er mit glas med ildflur. Det må du få", sagde han og placerede et lille glas i hendes hænder. Der var stukket huller i låget. "Sæt dem ind i dit værelse om natten og de vil blinke som stjerner."

Noannie for ud med døren smækende efter sig og vendte kort tid efter stålkandet tilbage med en lille buket ablegrene, som hun knugede ind til sig. "Her er noget, som jeg har plukket til dig. Du kan tage dem i håret, hvis du synes det." Laurie begravede sit ansigt i klyngen af lyserøde blomster.

Billy gav hende tre af sine flotteste marmorukler og Quintus rodede i sin lomme indtil han fandt sin slangebøsse og nogle udskårne træstykker.

Jeg tog Laurie ved hånden og trak hende ind i vores værelse. På bordet ved sengen havde jeg arrangeret alle de skatte jeg ejede. Min bedste blyant, den lille blå vindmølle, min fader

havde givet mig, en lok af mit baby-hår, den lillebitte kop og underkop fra mit første testel, de små porcelæns-tøfler, som jeg havde vundet på en udstilling og min bedstemoders nåle-pudedukke.

"Laurie," sagde jeg, idet jeg prøvede at undertrykke min spænding. "Du kan vælge din gave af alt hvad der er på bordet. Hvad vil du helst have?" Jeg ventede i et langt åndeløst øjeblik på, at hun skulle vælge sin gave. Hun undersøgte nøje hver enkelt ting og tøvede ved hver. Så fik hun øje på knoppen på bordskuffen og åbnede den langsomt. Jeg snappede efter vejret. "Min Mormons Bog?"

"Åh nej, ikke at beholde", forsikrede hun mig. "Må jeg bare låne den et stykke tid? Jeg lover dig at passe godt på den."

"Ja . . . hvis det er tilfældet", sagde jeg, idet jeg prøvede at skjule min skuffelse. "Tag den bare. Den hører jo faktisk med til bordet". Vi lo begge, men jeg tvivlede alvorligt på at jeg nogensinde ville es bogen igen.

I de år, der fulgte efter sommerbesøget, kikkede jeg hver dag spændt efter Lauries breve i postkassen. Mangen en nat brændte lyset længe i mit værelse og alle vore drømme og håb udvekslede Laurie og jeg med

hinanden gennem vores breve. Hun havde fået en stærk tilknytning til sin moder, og tante Minah og Laurie blev døbt samtidig.

Dagene og årene gik hurtigt, og det blev Lauries bryllupsdag. Hun ægtede en fin ung mand i templet. Jeg var der med min mand som vidne. Laurie var lykkelig udtrykte billede, da hun omfavnede mig.

"Carrie, jeg håber du tilgiver mig for ikke at have leveret Mormons Bog tilbage. Jeg har haft så travlt og helt glemt det. Men du skal få den en dag, det lover jeg."

"Åh, glem det. Jeg har virkelig ikke manglet den."

Lauries mand hjemførte hende til en gård i Iowa. Når jeg tænker på hvordan hun gjorde alle vores dyr til kæledyr, er jeg sikker på, at hun er kommet til det rette sted. Laurie fødte ham syv dejlige børn, seks stærke sønner og en yndig datter. Kort efter den yngstes fødsel, blev hendes mand dræbt ved en traktorulykke. Hun afbrød sin sorg længe nok til at sige farvel til sin ældste søn, da han drog afsted på mission. I årene, der kom, fulgte hans yngre brødre og søstre i hans fodspor, alle støttet af deres hårdtarbejdende moder og de børn, der endnu var tilbage på gården. Laurie så tre af sine børn gift og nåede

at holde sit første barnebarn i armen. Så gik hun til sin mand i ånderverdenen.

Et stykke tid efter begravelsen kom Lauries datter for at besøge mig. Hun omfavnede mig varmt og stak en lille pakke i hånden på mig.

"Carrie, Mor insisterede på, at du skulle have denne her." Laurie havde givet mig mange små gaver i årene der var svundet, men hvad ville en trofast veninde give mig nu som et sidste tegn på sin kærlighed? Jeg ventede til jeg var alene i mit værelse med at pakke den ud.

Bogen så slem ud, ja, var næsten ved at falde fra hinanden. Nogle af siderne var revet i stykker. Jeg vendte den i hånden og min finger sporede den falmede underskrift på forsatsbladet. Jeg begyndte at undersøge siderne nøjere. De var fyldt med understregninger og notater i marginen. I lang tid stirrede jeg på den indtil mit blik flød sammen og bogen syntes at forsvinde i min hånd. Syv trofaste missionærer havde prædikeret Evangeliet fra denne bog — til hundredvis af søgende sjæle, med omvendelse af et ukendt antal tilfølgere — missionærer, som delte et fælles kærlighedens Evangelium: deres egen elskede mors lærdom.

I sandhed en uvurderlig gave fra min kusine Laurie.

Fra det Præsiderende Biskopråd

Grenspræsident Olsen havde fået et mindre chock, men han modstod fristelsen og undlod at bøje sig og hviske det i sin rådgivers øre. De sad på forhøjningen. Deres nadvermøde skred fremad helt, som planlagt.

Grenspræsidenten følte sig lidt stolt af sig selv, over at være godt organiseret og over at være en god leder. "Når jeg ikke kan regne ud, hvordan jeg skal gøre en ting, kan jeg altid finde det i håndbogen", plejede han at sige. Han gjorde sig stor umage med alle opgaver i kirken. Da han var spejderleder havde han følt sig stoltest, dengang hans trop vandt de fleste belønninger ved den årlige ærespræmieuddeling. Men det var ikke noget han havde gjort af sig selv; det var fordi han havde læst håndbogen og klogt undervist sine assistenter. Det samme gjorde sig gældende da han blev G.U.F.-forstander. Det andet år som G.U.F.-forstander hjalp han flere til at blive Master M mænd, end resten af stavens grene tilsammen. Han blev endog bedt om at tale ved den banquet som blev holdt for dem, der havde fået deres belønning, og han var ganske oprigtig, da han gav funktionærerne og lærerne skylden for sin bemærkelsesværdige præstation. Det var en smagfuld, uselvisk anerkendelse, men enhver vidste at sporen bag disse bedrifter var hans egne strålende evner som inspirerende leder.

Han var det selvfølgelig valg, da man behøvede en ny grenspræsident. Han havde været mere ivrig end nogensinde i sit nye kald, og efter et års hårdt arbejde var han

Det står såmænd i håndbogen

kommet til at synes helt godt om de fleste af sine programmer og mennesker. Men netop for nadvermødet denne søndag blev han meget brutalt rystet ud af sin lettere selvtilfredshed.

Stavssekretæren havde ringet for at meddele, at han havde modtaget grenspræsident Olsens fasteofferrapport, men den var ikke underskrevet. "Jeg er sikker på at jeg skrev den under", svarede grenspræsidenten, "men måske forveksler jeg den med en anden rapport". Sekretæren foreslog at han kunne komme forbi før nadvermødet, og grenspræsidenten ventede i sit kontor da han kom. Da han fik rapporten at se, smilede grenspræsident Olsen og så på sekretæren.

"Broder Hansen, dette er ikke min rapport. Det er grenspræsident Jensens". Så kom grenspræsidentens øjne til at hvile på det beløb som stod på rapporten. Han blinkede og kikkede igen.

"Vent et øjeblik. Jeg kan ikke tro

at alt på denne rapport er fasteoffer. Det er næsten tre gange så meget som jeg har rapporteret. Jeg gætter på at grenspræsident Jensen har samlet flere måneders fasteoffer sammen."

"Nej," sagde stavssekretæren. "Grenspræsident Jensens gren kommer altid så højt op her i den senere tid. Han er helt stolt af den måde hans medlemmer reagerer på opfordringen om at faste regelmæssigt og betale fasteoffer. Måske er det løsningen; men han har også prøvet noget nyt, såvidt jeg ved, med hensyn til at indsamle fasteoffer."

"Noget nyt?" men grenspræsidenten havde ikke tid til at høre mere. Det var tid til at han skulle ind i kirkesalen til begyndelse af nadvermødet.

Nogle aftener senere indfandt grenspræsident Olsen og hans andenrådgiver sig hos grenspræsident Jensen i dennes kontor og satte sig overfor ham ved det brede bord. Som altid var der en fornøjelig udveksling af bemærkninger, som omfattede de to nabogrene. Tilsidst lænede grenspræsident Olsen sig fremad, hans pande var rynket da han sagde:

"Du ved, grenspræsident Jensen, at jeg bad dig finde et tidspunkt hvor du kunne mødes med os af en bestemt årsag. Sidste søndag så jeg ved et tilfælde din fasteofferrapport.

Jeg har fortalt broder Tanner om det beløb jeg så. Ingen af os kan forstå hvordan det kan være så meget højere end vores, især ikke når vores gren har cirka tyve familier flere end din. Så medens vi talte om det, foreslog jeg at vi satte os ned og bad dig om at fortælle os hvad

du har gjort. Det vil vi meget gerne vide."

Grenspræsident Jensen kunne ikke lade være med at beundre den mand som sad overfor ham. Han måtte være bygget af godt stof, for her sad han frejdigt og spurgte om råd. Det var opløftende at se ham lægge så meget bekymring for dagen. Han forberedte sig på at svare.

"Jeg tror at jeg plejede at tage faste for givet. Det syntes ikke at være en af de ting som vi skulle mase frem. Du erindrings måske den opfordring som kirken gav os for et par år siden, for at hjælpe enhver til at forstå hvad faste og fasteoffer er. Jeg husker at de kaldte det 'Fasteloven'."

Han lagde mærke til at han holdt de to mænds opmærksomhed fanget, da han fortsatte:

"Jeg regnede med at vi havde gjort et godt stykke arbejde, for at få den meddelelse ud. Vi demonstrerede fremgangsmåden overfor vore ledere ved hjælp af forstørrede gengivelser af hvert enkelt trin og holdt et helt nadvermøde med det emne, ja vi sendte endda særlige breve ud. Og det er sandt at interessen for faste og fasteoffer tog til, men kun for en tid. Et blik på vore optegnelser viste, at vi snart var tilbage hvor vi havde været." Han smilede og så på dem begge. "Omkring hvor I er nu, vil jeg tro, hvis I siger at I indsamler en trediedel af hvad vi indsamler. For det er godt nok hvad der skete. Vi prøvede noget nyt og det tredoblede månedstotalen."

"Men hvad er 'noget nyt'?"

"Lad mig først fortælle hvad der fik mig til at prøve det. Efter arbejdet med 'Fasteloven' og glæden ved at se fasteofferet vokse og derefter skuffelsen ved den hurtige nedgang, indså jeg at mine medlemmer kunne gøre meget mere med hensyn til fasteoffer."

Han lænede sig frem i stolen, idet han stadig så fra den ene til den anden.

"Ved vor sidste tiendeopbørrelse så jeg hurtigt hvor meget hver familie havde betalt i fasteoffer. Det var mere end en lille overraskelse! Nogle af vore mest aktive familier

var nede på at have betalt 20—25 kroner på et helt år. Jeg var overrasket og havde ikke i sinde at skjule det." Han holdt en pause for at lægge vægt på sine ord. "Jeg spurgte dem som havde betalt fuld tiende, hvorfor de havde ydet så lidt i fasteoffer. I næsten hvert tilfælde fik jeg det samme svar, at de altid glemte at skrive det på deres tiendecheck. De var sjældent hjemme når diakonerne kom rundt. De havde i sinde at forbedre det, men fik det aldrig gjort."

Til sidst indkaldte jeg alle dem der havde med fasteoffer at gøre til et møde. Der var min andenrådgiver, sekretæren, generalsekretæren for Det Aronske Præstedømme for de Unge, og de to præsidenter for diakonerne og deres rådgivere. Vi havde et godt møde; vi gennemgik hvert navn i grenen. Jeg opdagede til min ærgrelse, at mange familier ikke havde konvolutter. De havde sagt til diakonerne, at de ville skrive fasteofferet på tiendechecken. Men dette var de samme familier som ikke havde betalt noget fasteoffer hele året."

"Det var ikke fordi medlemmerne ikke ønskede at betale, eller ikke vidste hvormeget de skulle betale. Det syntes at være et spørgsmål om indsamlingsmetoden. Vi havde konvolutter for nogle, men ikke for andre. Hvis der ikke var nogle hjemme blev det ikke fulgt op, intet forsøg på at give dem endnu en chance. Som følge deraf kom vi til slut til den konklusion, at vi kun indsamlede for en del af grenen, en del af tiden. Så besluttede vi i, tilslutning til omtalen fra talerstolen af de åndelige gaver i forbindelse med tienden og støtten til de fattige ved fasteofferydelser at starte et nyt indsamlingssystem, et system som ville give alle en chance for at deltage i og nyde disse velsignelser."

"Først fastsatte vi lørdagen for fastesøndag som værende den dag hvor diakonerne skulle gå rundt fra dør til dør. Derefter lavede vi konvolutter til hver familie og sagde til dem, at hvis de ikke ville give deres bidrag via konvolutten, så ville vi stadig gerne sende diakonerne rundt som en påmindelse om at næste dag

var fastesøndag. Så samlede vi alle diakonerne i kirkesalen, hvor vi omhyggeligt delte konvolutterne ud til dem. Vi forlangte at de skulle gå to og to, ligesom missionærerne. Det kunne de lide, det fik dem til at føle sig betydningsfulde."

"Så fastlagde vi nogle strenge regler for diakonerne: Efterlad ikke konvolutterne i brevkassen, stik den ikke under døren, efterlad dem ikke hos medlemmerne, gå ikke alene. Vi forlangte at de skulle aflevere konvolutterne hos sekretæren den samme dag. Diakonerne var under ingen omstændigheder berettigede til at beholde konvolutter med penge natten over. Vi begyndte at tælle pengene i konvolutterne medens diakonerne var tilstede. Vi havde dog stadig problemet med at følge op, få en sikker kontakt med de familier som ikke var hjemme når diakonerne var der. Og som en del af det nye program begyndte vi at bruge de voksne medlemmer af Det Aronske Præstedømme." Han holdt en pause for at se om det forvandede grenspræsidenten. Det gjorde det.

"Ja, vi brugte faktisk de voksne som chauffører til at køre de unge diakoner rundt senere på aftenen, hvor vi plejede at kunne være sikker på at familierne var hjemme. Det virkede vidunderligt. Ikke kun vidunderligt, eventyrligt. Vi kunne ikke blive gladede for den måde, hvorpå disse ældre brødre fattede ånden i dette. De glædede sig til at tage fat og hjælpe med at få arbejdet gjort. Det er en følge af den slags gennemførelsen følger-op, der er årsag til at vi har tredoblet vort fasteoffer. Hemmeligheden bag vor succes er imidlertid den, at vi startede programmet på det tidspunkt vi gjorde."

"Men det nye program, alle disse regler og retningslinier, hvorfra fik du den ide?"

"Fik den idé!" Grenspræsident Jensen smilede bredt. "Vil du tro, grenspræsident, vi fandt dem såmænd i håndbogen for Det Aronske Præstedømme for de Unge. Det står lige i håndbogen; Og ved at følge disse forslag, modtog vor grens medlemmer åndelig styrke, den største af alle gaver."

Hvad en bedstemoder betyder

Slig en bedstemor som min findes ej — hvordan er din?

— Forfatter ukendt.

Erindringerne om en bedstemoder hører til de bedste i ens liv. Prøv at sammenligne den familie, som har erindringer om en bedstemoder, der har levet sammen med dem, med en, hvor hun er blevet taget bort, endnu før børnene huskede hende. Der vil altid være en følelse af bedrøvelse i den familie, som ikke har kendt hende, ikke har lært nogle af livets lektier af hende.

De eneste minder om nogle forhold fra pionertiden dukkede frem, når bedstemor gik om til pumpen ved bagdøren, pumpede en spandfuld vand op med kraftige tag, og så gik ind i sit sommerhuskøkken for at se til middagsmaden. Tidligere på dagen havde man, siddende på trinet op til vandposten og i skyggen af træerne, hjulpet hinanden med at bølge ærter, som bedstemor havde plukket og båret hjem i sit forklæde. Man husker også dampen, der steg op fra senge-lagenet, når et varmere jern blev taget fra ovnen, og lagnet foldede sig næsten automatisk sammen, efterhånden som jernet blev dunket imod det og løftet fra det. En af bedstemors brødre var blevet dræbt af indianerne i det sydlige Utah. Det gjorde, at man blev bange, når indianere bankede på døren for at bede om lidt brød. Der var især én indianerkvinde, om hvem andre sagde, at hun var uomgængelig, men det så ud til, at hun og bedstemor kom godt ud af det med hinanden. Hele familien samle-

des kl. 9 om aftenen til familiebøn. Den store kreds af stole rundt omkring spisebordet blev brugt til at knæle ved, og sædvanligvis midt under bønnen begyndte det gamle ur at slå timeslagene "bing-bong".

Hvilke forestillinger og erfaringer vil vore dages bedstemødre efterlade deres børnebørn? Naturligvis kan man fortælle om sine erfaringer før automobilerne, radioens, fjernsynets, talefilmens, flyvemaskinernes, vaskemaskinernes, tørrecentrifugernes og køleskabenes tid; men løvrigt var livsførelsen fundamentalt set slet ikke så meget anderledes, hvis vi da ser bort fra, at man tog den mere med ro i visse henseender, var mindre krævende og ikke så overbejrdet.

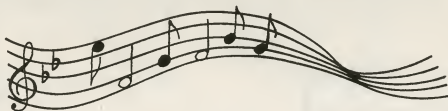
Men hvori består så den dyrebare arv, en bedstemoder kan efterlade sig som den største værdi for den prøvelsens tid, der ligger forude? Måske er det et bolværk af moralske værdier. Måske er det dette, at hun tager børnebørnene et for et, efterhånden som de kommer for at se til hende, og taler og fortæller om åndelige ting; at hun beretter om helbredelser i familien og hjælper dem at forstå familiesammenholdet; måske bekræfter hun den forunderlige helbredelse af hin (for dem) gamle tante, da denne var barn; måske vil de forundres over at høre, hvad deres forfædre, som sluttede sig til Kirken, har oplevet i deres liv, måske de kunne forstå, at også for dem var livet vanskeligt, men de sejrede over store fristelser.

Tit kan man samtidig med at man læser en beretning fra Skrifterne på-

pege en af deres oplevelser og der ved hjælpe dem til at forstå, at alle mennesker er brødre i enhver tidsalder. Hvis børnebørnene har mulighed for regelmæssige besøg, kan det lønne sig at læse noget fra Skrifterne — man behøver ikke ligefrem at læse et Standardværk fra den ene ende til den anden — men prøve at finde ud af, hvor meget et barn fatter af begivenhedernes rækkefølge i verdenshistorien med henblik på Evangeliet, og så give dem ligesom et fugleperspektiv af den nuværende verdens plads i den. Det er ved et sådant besøg hun har anledning til at indprente dem det privilegium, de har, ved at være udvalgt til at komme til jorden under denne store, sidste forvaltning, samt nødvendigheden af at forblive trofast og sand mod denne arv.

Nogle bedstemødre har gjort det til en skik at invitere alle deres børnebørn på en bestemt dag; andre inviterer dem efter alder, andre inviterer pigerne for sig og drengene for sig, og atter andre lader dem komme, som de selv har lyst. Det ser ud, som om det vil være af størst værdi for børnebørnene at styrke hjemmundervisningen om retfærdighed. Den tid, vi lever i, er de forudsagte, skæbnesvangre dage, da selv de udvalgte vil blive bedraget; de vil komme til at gennemleve farlige tider, og bedstemoderens rolle kan blive af livsvigtig betydning, når hun i kærlighed og forståelse belærer børnebørnene ud fra den visdom, hun selv har høstet gennem årene.

Morgen- sangen

AF WILMA BOYLE BUNKER

En morgen, da vi sad ved morgenbordet, afbrød vor teenager-søn mig med denne skræppe bemærkning: "Hvad er der i vejen med jer idag, har I spist søm og glemt at spytte hovederne ud?"

"Hvad i alverden mener du med det?" spurgte jeg med en antydning af ærgrelse i stemmen.

"Ja, jeg ved altså ikke, hvad der er i vejen," svarede han, "men man skulle tro, det var et ligkapel, vi sad il"

"Spist søm . . ." — "et ligkapel" — det var ord, der ville have været en anklage mod et hvilket som helst hjem. Var det muligt, at det var mig, der havde ansvaret for sådan en atmosfære?

Jeg mener da ellers, at jeg er lige så god en husmoder, som de fleste af mine veninder, ræsonnerede jeg for mig selv, da de allesammen var gået henholdsvis på arbejde og i skole. Jeg prøver at være en god moder, at holde huset rent; jeg vasker og stryger tøjet og laver god, nærende mad. Hvori er det, jeg kommer til kort? Forsømmer jeg at skabe en glad atmosfære, der kan virke langt uden for hjemmets fire vægge?

Det var i det øjeblik, jeg bestemte mig til at prøve et lille, hemmeligt eksperiment, føre en lille, forklædt kampagne for at forbedre situationen, og eftersom jeg har nogen musikuddannelse, lod jeg musikken være mit redskab. Min strategi var ganske enkel. Hver morgen, medens jeg dækkede morgenbord, smurte madpakker og fik familien gjort klar til dagens arbejde, ville jeg forsættigt give mig til at nynne en lille melodi, eller synge en sang ganske stille. Jeg var fuldstændig klar over, at der nok skulle komme dage, da jeg ikke ville føle spor lyst til nogen som helst form for sang, men jeg var fast besluttet på at forsøge dette eksperiment.

Der gik nogen tid, hvor der ingenting skete, og jeg var begyndt at spekulere på, om mit eksperiment nu alligevel var det helt rigtige, da "belønningen" kom. Da min søn en morgen rejste sig fra morgenbordet, sagde han begejstret: "Ih, Mor, det var vel nok en dejlig morgenmad. Hvad skal vi have til middag?" — og så forsvandt han ud ad døren, fløjttende den melodi, jeg sådan havde kæmpet med mig selv for at synge den morgen.

Så, da min mand tog bilnøglen op og gjorde sig klar til at gå ud, bemærkede han: "Jeg ved ikke, hvad der er sket, Skatter, men jeg synes, at det er lige som om alting glider meget lettere i den sidste tid," og så gik han, nynnende på den samme melodi.

Måske virker mit lille eksperiment, sagde jeg til mig selv, mens jeg næppe turde tro, hvad jeg lige havde hørt.

Hurtigt fik jeg taget af bordet og vasket op, og så — lige pludseligt — lo jeg lidt flov over mig selv, da jeg opdagede, at også jeg ganske ubevidst nynnede på den melodi, jeg havde sunget tidligere.

"Der kan man bare se," sagde jeg — dennegang højt. "Det virker begge veje. Jeg tror ligefrem, jeg er offer for mit eget eksperiment."

SØNDAGSSKOLE

FOR LÆRERE

Jeg ved det ikke

AF LOWELL L. BENNION

Enhver har spørgsmål, han ønsker at få besvaret — spørgsmål til hvilke der ikke findes svar, hverken gennem menneskelig erfaring, fra videnskab, filosofi eller hverdagen. Det er derfor naturligt at prøve religionen for at løse livets mysterier.

Gennem tro og åbenbaring fører religionen os over den grænse af kundskab, der alene bygger på menneskelig erfaring. Det stiller os overfor store påstande angående troen på eksistensen, karakteren af og formålene med Guddommen, menneskets herkomst og formålet med mennesket og Jesu Kristi frelsende mission.

Selv om Evangeliet fører os ud over den jordbundne kundskab i visse retninger, betyder det ikke, at alle spørgsmål henhørende til livet og universet er besvarede i Den hellige Skrift eller fra prædikestolen. Evangeliet i dets fylde, som Faderen og Sønnen kender det og lever efter, er vi ikke i besiddelse af. Evangeliske gaver, Præstedømmet, den Helligånds gave, åbenbaring og frelsningen gennem Kristi forsoning, er alle tilstede og til rådighed for mennesket, selv om vi ikke fatter deres fuldstændige betydning. Den fuldkomne magt nyder vi ikke i vor svage og menneskelige tilværelse. Således forklarede de gamle profeter, at mennesket ikke fatter alle Skaberens veje.

I sin afskedsprædiken siger kong Benjamin:

“. . . Tro at mennesket ikke fatter alle ting, som Herren kan fatte.” (Mosiah 4:9).

I veltalende ord udtrykker Esajas de samme tanker:

“Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren, nej som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders, og mine tanker højere end eders.” (Se Esajas 55:8—9).

Og Moses, der havde været i Guds nærværelse og kun forstået en del af Hans skaberværk:

sagde til sig selv: “Nu ved jeg som følge af dette, at mennesket er intet, noget som jeg aldrig før havde troet.”

Råd til lærere.

Den der underviser i Evangeliet skulle ikke falde for den fristelse at føle, at han må kunne svare på alt. Han må vogte sig for at arbejde med det ukendte og opdigte svarene ud fra sine egne erfaringer og indbildning — svar, der ikke er grundfæstede i skriften eller på kendsgerninger.

Lærerne må passe på af forskellige grunde:

(1) Vi må ikke begrænse Den store Skaber til vor ubetydelige viden. Hans veje er ikke vore veje, det er mere efter skriften, mere udtryk for ærbødighed og mere sandtru at sige, at mennesket er i Guds lignelse, end at danne Ham i menneskelig lignelse. Skaberens er hverken begrænset af menneskets veje eller kundskab i sit skaberværk.

(2) Læreren kundskab er altid begrænset, og hvis han udgiver sine egne ideer om det ukendte, er han henvist til at bygge tro på en grundvold, der ikke kan bestå i elevernes liv. Han bereder dem til at falde, til at blive desillusioneret, til at miste troen. En lærer skulle ikke lære ting, som er ukendte.

Vort forslag er da, at læreren, der underviser i Evangeliet, aldrig skal være bange for at indrømme: “Det ved jeg ikke.” “Efter hvad jeg ved, er dette ikke blevet åbenbaret.” “I denne vidunderlige verden, der tilhører Gud, er der mange ting, vi ikke ved.” “Lad os være sikker på, at vi forstår og lever efter de grundlæggende, fastslåede principper som omvendelse, tilgivelse, ærlighed og kærlighed, før vi fortæber os i Guds mysterier.” “Fortsæt med at stille spørgsmål hvor og hvornår du ønsker — nogle kan besvares, andre vil vi henlægge til Dommedag.”

Nadververs for januar måned

Senior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: “Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.”

(Johs. 7:17)

Junior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: “Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.”

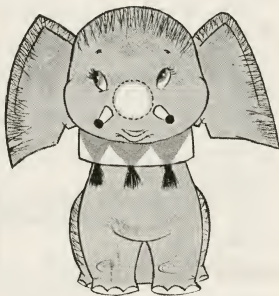
(Johs. 15:12)

BØRNENES SIDER

Fingerdukker

Klip begge fingerdukker ud. Klip hullet i elefantens ansigt ud og ligeledes de to huller i bunden af klovnen. Anbring elefantdukken på din pegefinger, og din elefant har en bevægelig snabel.

Hvis du anbringer to fingre i klovnenens huller, har den to fine ben, den kan gå på.

Ud fra disse to idéer kan du lave andre dukker. Prøv engang at lave et "dukketeater" med sådanne forskellige dukker, du selv har lavet.

Gogi

AF MADELEINE ECCARDT

Gogi gøede forhåbningsfuldt, da han løb gennem det store telt. Det havde altid været hans ønske at rejse med et cirkus. Han kunne lide musikken, dyrene og allermest — menneskene. Gogi var ude efter at få en rigtig god ven. På vej gennem teltet standsede den kulsorte puddel op foran et løvebur. Han så på, at de alle sprang gennem et tøndebånd.

"Det er et fint trick", sagde han, medens han kantede sig nærmere på.

"Det tog mange års øvelse at lære det", sagde den ene løve, "hvilke trick kan du lave?"

"Jeg tror godt, at jeg kan springe gennem et tøndebånd" sagde Gogi, idet han sprang efter at have taget tilløb mod tøndebåndet. Han ramte ved siden af og faldt ned, lige på ansigtet, hvilket bevirkede, at alle brølede af latter. Den lille hund gik bedrøvet bort.

"Jeg sagde jo, at det tager mange års øvelse at lære det", råbte løven efter ham.

Hvis bare han kunne gøre et eller andet! Pludselig hørte han lyden af hestehove. Gogi spærrede sine bløde brune øjne op ved synet af nogle store hvide hestes yndefulde spankuleren til musik. Da de stand-

sede, så Gogi op på de store hingste.

"Det må være vidunderligt at kunne danse", sagde han, "må jeg prøve de trin?"

"Ja, vær's'go", sagde den første hest.

"Men det kræver en masse arbejde", sagde den anden hest.

Gogi sprang ind i manegen. Han løb rundt langs kanten og prøvede at danse. Han kunne ikke bøje sine ben så let som hestene kunne bøje deres lange ben. Han så så morsom ud, at de store hingste vrinskede muntert, og publikum lo højt.

"Du må hellere lære noget andet, hvis du vil rejse med cirkus", sagde den første hest.

Gogi var meget ulykkelig. Han hang så meget med hovedet, at han slæbte sine lange ører efter sig. De rørte næsten ved jorden, da cirkusorkestret marcherede ind i teltet og fyldte luften med musik. Fløjternes høje søde toner blandede sig med trommernes "bum-bumme-lum" medens basunerne gjaldede.

Den lille hunds ører blev pludselig stive. Hans hale logrede fornøjeligt. Endelig vidste han, hvor han hørte hjemme, tænkte han, medens han løb langs orkestret for at følge med.

Ganske uventet sagde stortrommen pludselig "BUUM"! Lyden var så høj og så tæt på, at den lille hund sprang baglæns. Gogi bjæffede forskrækket, da han faldt ned ved siden af et par store lasede sko. Han kunne ikke få øjnene fra dem, medens de trampede i takt til musikken. Da han hurtigt hoppede væk for ikke at blive trådt på, fik han øje på de posede grønne bukser. Uden på dem hang en gul spraglet skjorte. I forbløffelse stirrede han på det måneagtige ansigt, hvis fede røde læber var delt i et dumt grin. En måtte af orangefarvet hår sad på toppen af hovedet.

"Kom her", kaldte en stemme. Et par store hvide handsker blev rakt ned til Gogi. De så så store ud i forhold til den lille hund, at mængden brølede af latter. Stakkels Gogi løb ud af paraden så hurtigt hans ben kunne bære ham.

Gogi hørte de store fødder trampe efter sig. Pludselig greb hænderne ham. Han slap gennem fingrene og stak af. En høj klapsalve, der lød som torden, fik ham til at stikke ind under en bænk. De store hvide hænder nåede ind i hans gemmested og løftede ham ud. En blid stemme hviskede: "Vær ikke bange".

De blide hænder holdt fast på Gogi. Han trykkede sig tæt ind til den store klovn.

Efter paraden tog "Store Røde" ham hen til sprechstallmeisteren (manegelederen). De gav Gogi et skinnende Halsbånd med en stor rød sløjfe på. Hver dag løb han gennem teltet og havde stor glæde af at lege med sin nye ven. Hvis bare han kunne være med i forestillingen, ville han blive meget lykkelig.

En dag, da Gogi løb gennem teltet, kom han forbi løveburet.

"Jeg kan se, at du har sluttet dig til vor cirkus", sagde løven.

"Sluttet mig til cirkus"? spurgte Gogi forvirret. Han havde ikke lært noget trick. Han var en ganske almindelig hund, der havde fundet sig en ven. Men han var ikke med i forestillingen.

"Ja, du er en fin forøgelse af forestillingen", sluttede den dansende hest til.

"Hvad taler I om"? spurgte Gogi. En af hestene nikkede med hovedet hen mod en stor plakat. "Se selv", sagde han.

Gogi så på plakaten. Det var et billede af hans klovne-ven, "Store Røde", der jagede en sort puddel. Kunne det være rigtigt? Ja, det var det. Gogi var den lykkeligste hund i hele verden. Endelig var han en del af forestillingen. Men det bedste af det hele, han havde fundet sig en ven.

ÆSOPS FABLER

RÆVEN OG GEDEN

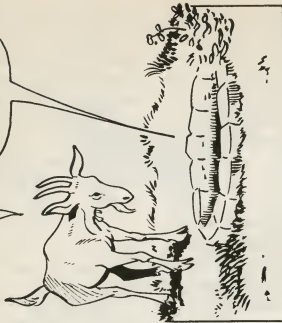
MILT HAMMER BILKVALSHT.

EN DAG FALDT EN RÆV NED I EN BRØND.

INGEN HØRTE HAM KALDE
FØREND EN GED KOM FORBI...

HVAD LAYER DU
AF DET DEJLIGE
VAND. HOP HERNED
OG SMAG DET.

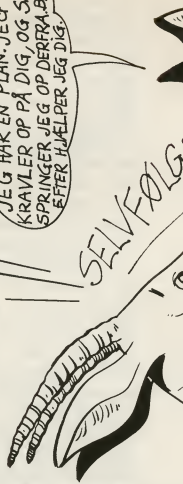
GEDEN SPRANG NED OG DRAK.

DET SMAGTE GODT.
HVORDAN KOMMER JEG
NU OP HERFRA?

DET HAR
JEG OGSÅ
SPEKULERET PÅ

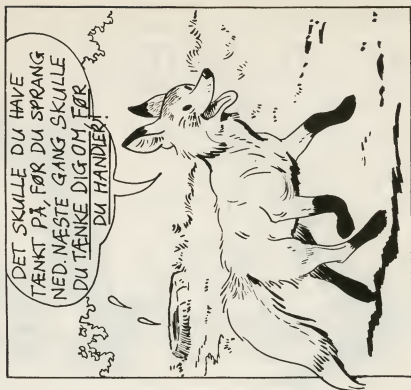
JEG HAR EN PLAN. JEG
KRAVLER OP PÅ DIG, OG SÅ
SPRINGER JEG OP DERFRA. BAG-
EFTER HJÆLPER JEG DIG.

SELVFØLG

DEN SNU RÆV SPRANG OP PÅ GEDEN
OG DERFRA OP AF BRØNDEN

DET SKULLE DU HAVE
TENKT PÅ, FØR DU SPRANG
NED. NÆSTE GANG SKULLE
DU TÆNKE DIG OM, FØR
DU HANDEK!

(KOM TILBAGE!
HVORDAN KOMMER
JEG OP?)

KONGEN AF FRANKRIG

AF MARGERY S. CANNON

(ILLUSTRERET AF CHARLES QUILTER)

Lille prins Pierre løb ind i tronsalen og trak kongen i kåben. "Papa, jeg synes, du bør vide noget om den store, vældige drage oppe på Montmartre-bjerget . . .".

"Hvad siger du — er der en drage?" spurgte kongen.

"En mægtig stor drage?" spurgte dronningen.

"Ja," sagde Pierre, "jeg synes I skal have at vide, at den spyr ild ud over Montmartre-bjerget . . .".

Men inden prinsen kunne få fortalt færdig om dragen, begyndte alle at blive bange og skynde sig efter hjælp.

Vagten ved borgporten kiggede gennem nøglehullet.

Hofdamerne spejdede fra balkonen.

Dronningen skjulte sig bag gardinerne i salonen.

Kongen på sin trone sammenkaldte sine soldater.

Lille prins Pierre sagde: "Årh, vent bare lidt, jeg vil fortælle jer noget om dragen på bjerget . . .".

Men han kunne lige så godt tie stille, for der var ingen, der havde tid til at høre, hvad prins Pierre havde at sige. Han var jo dog ikke andet end en lille dreng, og hvad ved små drenge om drager?

Vagten ved borgporten ladede sin bøsse.

Hofdamerne gjorde sig klar til at flygte.

Dronningen rullede sig langt ind under den kongelige seng.

Kongen befalede, at man skulle give ham hans rustning og en hjelm til at tage på hovedet.

Lille prins Pierre sukkede: "Kan I dog ikke vente et øjeblik; jeg har virkelig noget at fortælle jer, som I bør vide . . .".

Men ingen standsede op for at høre, hvad han havde at sige. Når alt kom til alt, var han jo kun en lille dreng, og hvad ved små drenge om drager?

Prins Pierre skyndte sig ind i barneværelset og ledte på hylderne i

skabet. Han kylede knaldbøssen og træsablen tilside og tog i stedet for en lille æske, som han forsigtigt stak i lommen. Så løb han ned gennem slottets lange gange, ud ad døren, gennem porten og op mod toppen af Montmartre-bjerget.

Kongen af Frankrig drog op ad bjerget med fyrretyvetusind mand.

Prins Pierre gik ganske roligt bagved dem og klappede æsken med hemmeligheden i lommen. "Gid de... ja, gid de dog ville høre på mig. Jeg har noget meget vigtigt at fortælle dem."

Det varede ikke længe, før kongen og hans mænd havde nået toppen af bjerget. Flamme af ild stod ud af dragens mund, da den fik øje på dem; selv prøvede den at skjule sig bag røgen fra ilden. Kongen kommanderede sine tropper i formation. Da røgen begyndte at drive bort, så man igen kunne se dragen, kommanderede kongen: "Giv agt! Fyr!"

"Vent — vent!" råbte prins Pierre, idet han banede sig vej frem til dragen og faldt den om dens skælledede hals. "Årh, vent nu lige et øjeblik. Jeg har noget meget vigtigt at fortælle jer."

Kongen kaldte sin ordre tilbage, og soldaterne sænkede geværerne.

"I må endelig ikke skyde denne her drage," tiggede prins Pierre; "den ser ganske vist så skrækindjagende ud, men i virkeligheden er den rigtig kælen. Alt, hvad den ønsker, er bare at få noget bundet om sin fod."

"Få noget bundet om sin fod?" spurgte den forbavsede konge.

"Ja, Papa," — Pierre skyndte sig at forklare, idet han løftede dragens højre fod op, så alle kunne se den

store vable. "Den fik sådan en slem forkølelse oppe nordpå, og da den ville holde sig for munden, fordi den skulle nyse, så brændte den foden. Det var det, jeg prøvede på at komme til at fortælle jer, men der var ingen af jer, der ville høre på mig."

Så tog prins Pierre den lille æske op af lommen, lukkede den op og tog et plaster frem. Forsigtigt satte han det over vablen på dragens fod.

"Det, den trængte til, var et plaster og et andet sted at bo, hvor solen skinner, og det er varmt."

Pludselig lyste prins Pierre's øjne op, som om der var nogen, der havde trykket på en knap. "Papa, hvorfor lader vi den ikke bo her, så kan den vogte Montmartre-bjerget? Den ser så streng og skrækindjagende ud, så den vil være en bedre beskytter end 100 soldater. Den kan også sende røgsignaler op!"

Af bare beskedenhed sænkede dragen øjenlågene lidt, men det lykkedes den at komme til at gabe, så alle kunne se dens "brandudrustning".

"Det var et storartet forslag, min søn," sagde kongen, "at have en drage til at vogte bjerget — så behøver jeg aldrig at være bekymret."

Og så gik Kongen af Frankrig ned ad bjerget, og han gik aldrig derop mere.

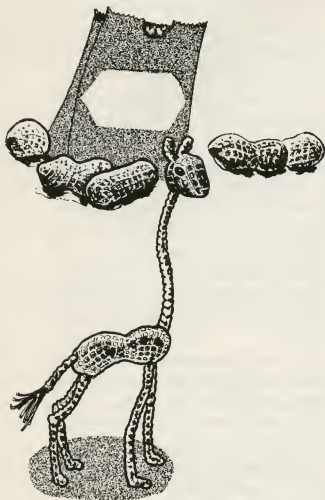
Men Dronningen af Frankrig sendte varm saftvand og lægende piller op til dragen.

Og hofdamerne tog fat på at strikke en varm, ulden frakke til den.

Vagten ved porten kunne nu blot spejde efter røgsignaler.

Og prins Pierre blev kendt viden om som førende drage-ekspert.

ZOO - Menagerie

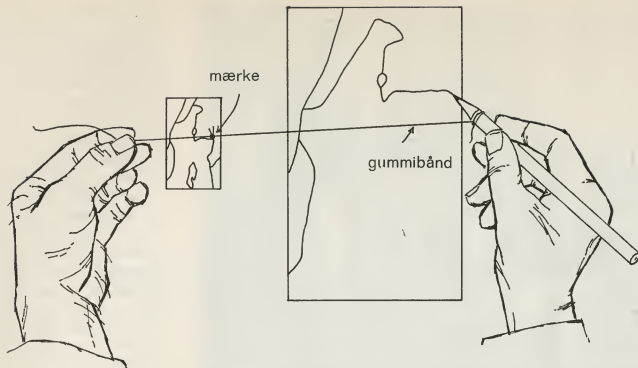
Det eneste du behøver, er lidt fantasi, en pose jordnødder, nogle kulørte piberensere, lim og maling, for at lave din egen zoologiske have. Du kan bruge tykt pap til at stille dyrene på.

Lav et hul til at stikke piberenseren ind i.

Mal med rød blæk.

PROJEKT
GEMMEL

At forstørre illustrationer

AF NAOLA V. WATSON

Enhver ved, at hjælpemidler i undervisningen er vigtige i god undervisning. Men mens der er mange velegnede billeder til rådighed for undervisning af mindre børn, hvordan forholder det sig så med deres brug i større klasser for halvvoksne og voksne? Tænk en klasse med unge forældre i hvilken læreren viser et stort billede af en dreng, der står i retten for en dommer. Læreren spørger klassen: "Hvem er denne dreng? Din egen søn om ti år, din nabos søn? Hvordan svigtede denne drengs forældre ham?" Billedet vil foranledige, at klassens medlemmer danner sig et klart billede af situationen og vil stimulere dem til at tænke på deres ansvar som forældre.

Tænk en klasse der studerer Det gamle Testaments historie. Læreren kommer ind i klasseværelset og sætter hurtigt et stort kort af Det hellige Land op på tavlen. Det er dog bedre, hvis læreren kan få en af eleverne til at sætte kortet op. Efterhånden som læreren går frem i lektion, kan klassemedlemmerne følge med i begivenhederne på kortet. Det er mere tilfredsstillende at have en bestemt forestilling om, hvor en begivenhed udspringer, end at have en tåget idé om et eller andet sted i Palæstina.

Der er enighed om, at billeder er en værdifuld hjælp ved undervisning af voksne, men hvorfor får læreren store billeder? Billeder fra tidsskrifter er udmærkede, men de fleste billeder er alt for små til effektiv brug i en almindelig søndagsskoleklasse. Hvordan kan man forstørre et billede eller den del af det, der passer til lektionen? Her beskrives en Band-o-graph, som enhver kan samle og bruge, og med hvilken man kan fremstille forstørrelser, der ligner originalen tilfredsstillende til brug for klassen.

Fremgangsmåden:

1. Tag et gummibånd cirka 6—7 cm langt og et par mm bredt, klip det over, så det bliver et langt stykke,

bind et stykke hvid tråd stramt omkring det, cirka 3½ cm fra venstre ende, klip tråderne væk. Denne knude er vores mærke.

2. Sæt tegnepapir fast på bord eller tavle.

3. Anbring illustrationen, der skal forstørres, til venstre for tegnepapiret, sæt det godt fast.

4. Læg gummibåndet midt på den del der skal forstørres, med mærket til venstre helt ud til venstre kant af papiret. Hold den højre ende af gummibåndet omkring en blyant, og hold den venstre ende mod bordet eller tavlen med venstre tommelfinger.

5. Med øjnene lodret over mærket efter som det flytter sig, lad mærket følge linierne i illustrationerne, idet du holder gummibåndet stramt, og på samme tid tegner konturerne af billedet op med en blyant.

Supplerende bemærkninger:

(a) Varier ikke det venstre endepunkt før forstørrelsen er færdig. Sæt gummibåndet fast der, hvis du ønsker det, før du slipper med tommelfingeren.

(b) Du må løfte blyanten og begynde igen på linierne, der ikke er sammenhængende med de tidligere.

(c) Ved at holde blyanten eller kridtet lodret vil du kunne gøre det mere nøjagtigt.

(d) Hvis båndet er for slapt, så stram det om blyanten.

(e) Sæt illustrationen forsøgsvis på plads og stræk gummibåndet over det, medens du sætter mærker og punkter ved højre side. Når tegningen er tilfredsstillende, kan illustrationen sættes fast på bordet eller tavlen.

(f) Hvis du ønsker en større tegning, så flyt mærket længere til venstre på gummibåndet, ønsker du den mindre, så flyt mærket ind mod midten af gummibåndet.

(g) Mindre enkeltheder på illustrationen kan tilføjes eller tegnes op i hånden.

Nødvendigt materiale: gummibånd, tråd, blyant, tegnepapir, tape, billede.

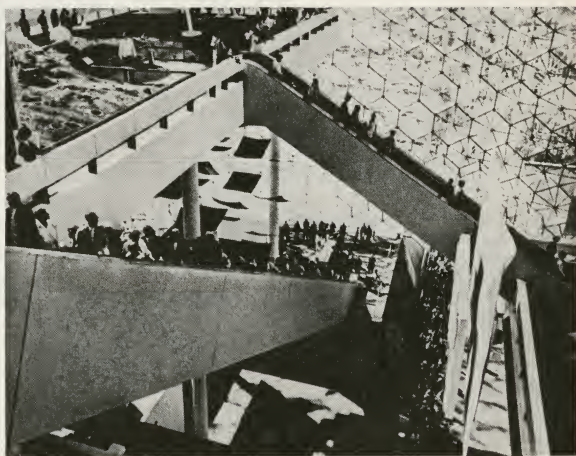
Templer i Provo og Ogden

Præsident N. Eldon Tanner fra Det Første stavspræsidentskaber fra Ogden-området i Utah og forklarer behovet for to nye templer i Utah, et i Ogden og et i Provo. Et samlet antal af 28 stavspræsidentskaber fra Provo-området og 25 stavspræsidentskaber fra Ogden-området godkendte med begejstring forslagene. Hvert tempel vil koste omkring 2 1/2 million dollars. Ogden Templet vil blive bygget på Tabernacle Square inde i Ogden, og Provo Templet vil blive bygget knap 1 kilometer nordøst for Brigham Young Universitetet. Brugen af disse templer vil aflaste presset på Salt Lake, Logan og Manti templerne, hvor der tilsammen blev udført 51 procent af Kirkens tempel-ordinancearbejde i 1966.

Tabernakel-koret på tourné

Tabernakel-koret foretog en hastig tur gennem Amerikas pavillon på verdensudstillingen Expo 67 i Montreal, Canada, under deres ni-dages tourné fornylig; tournéen omfattede bl.a. koncerter i Omaha, Nebraska, Montreal, Attleboro, Massachusetts, hvor de sang for 35.000 mennesker — den største tilhørerskare i korets historie, Chatauqua, New York, Saratoga Springs, N. Y., hvor koret blev akkompagneret af Philadelphia Orchestra, Detroit, Michigan, og Tulsa, Oklahoma. Begejstrede anmeldelser og fulde huse mødte Koret under hele tournéen.

Lad os aktivere vor ungdom

Vi kunne ikke tænke os at overlade vore fysiske og dødelige legemer i hænderne på ukvalificerede og dårlige læger eller kirurger. Hvor meget vigtigere er så ikke vor åndelige trivsel?

En stor billedhugger, en dygtig kunstner eller en håndværker i hvilket som helst fag bliver ikke dygtig inden for sit felt før efter mange års praksis og øvelse. Hvor meget mere skulle da ikke de, som er udvalgt til at præge menneskers liv, have en lignende øvelse og lejlighed til at lære i gerning?

Aktivér ungdommen indenfor ethvert område af Kirkens arbejde, og det vil gøre dem velforberejdede til ansvarsfuldt at modtage ethvert kald, der må komme til dem. Lad dem få ansvarsfulde opgaver med at planlægge kommende begivenheder som f. eks. en ungdomskonference, taler, musik, dans og dramafestivals, eller andre kulturelle, sociale eller sportslige begivenheder. Respektér deres meninger. Hjælp dem med deres forslag. Lad dem mærke, at I påskønner deres bedømmelse. Forvent ikke omgående fuldkommenhed, men se efter en gradvis udvikling som hver lejlighed frembyder, der vil gøre dem mere egnede til at modtage endnu større ansvar.

Arrangér rundbordsdiskussioner med de unge, for dér at danne dig et billede af, hvad de tænker og føler om det program, de er aktiverede i. Undgå at tage parti for nogen. Forhindre klikedannelse. Giv dem al mulig lejlighed til at vokse med opgaverne og udvikle deres talenter.

Åndelighed og ærbødighed i G.U.F.

"Vi tilbeder på mange måder: G.U.F. er også helliget Herren."

Der er visse mennesker, som omtales som værende åndelige eller i samklang med evige værdier. Ikke alle er lige modtagelige overfor åndelige ting. "En af de største gaver et dødelig væsen kan modtage er åndelighedens gave, evnen til at kende sandheden og holde fast ved den." (Bruce McConkie) En åndelig person prøver at leve nærmere til vor Fader i Himmelen, så at han kan nyde Den Helligånds hyppige udgydelser. Disse mennesker bliver kaldet til at lede og have ansvar og deres tjeneste bliver meget påskønnet.

Vor ungdom har et godt grundlag for at blive vellidt af andre, ligesom de har stor selvagtelse. Præsident David O. McKay har fortalt dem, at åndelighed, som er opnået ved dagligt at efterleve Evangeliets principper, vil bringe det bedste i deres karakter frem og de vil blive livsglade, interesserede, lykkelige, ansvarsfulde, optimistiske og muntre mennesker, som andre vil ønske at være venner med. Han lover også at "unge mænd vil blive pænere og pigerne yndigere. Det vil måske ikke

være det vi forstår ved pæneste og yndigste, men deres forbindelse med Guds ånd og deres følgeskab med Helligånden vil få dem til at synes smukke og yndige." Det er sandt at "grimme" mennesker kan blive uforklarligt smukke, når de udstråler åndelighed. Forældning kommer til dem der lever Evangeliet efter deres viden. Stor åndelighed vil altid gøre et menneske mere charmerende og friggjort i dets væremåde. Jo dybere og mere hengivent man har tro på Gud og udvikler åndelighed, jo større glød vil man have i sin åndelighed. Åndelige mennesker har en magt, der er værd at lægge mærke til. Det er vigtigt for vor ungdom at opnå åndelighed ved at blive belært om denne grundlæggende evangeliske sandhed. Hvis man udvikler sig åndeligt, vil man også vokse i ærbødighed til sådanne ting i livet som sine medmennesker, skønhed og Gud. Følelsen af åndelighed kommer ikke i løbet af et øjeblik, men må opmuntres og fremelskes. Man kan lære meget af et smil. En af vore gode muligheder som ledere er at vi kan udvikle og bruge vores åndelige kraft og ærbødighed i vores egen personlighed til at inspirere og tilskynde andre til at vinde åndelig styrke.

G.U.F. er et udmærket sted til at efterleve hvad der vil fremelske ærbødighed.

● Det var en af de dage, da jeg burde være blevet i sengen. Og jeg var lige ved at gøre det. Jeg sov over mig og havde knap nok tid til at få noget tøj på, sluge min morgenmad og utålmodig stride mig vej gennem trafikken til bladkontoret, hvor jeg havde været elev ved korrekturlæsning i annonceafdelingen i nøjagtig to dage.

Jeg vil ikke forsøge at beskrive de mindre og ked-sommelige enkeltheder, der skulle gøres, før jeg gik hjemmefra, men en ting, som jeg fuldstændig havde glemt, indtil jeg var midt inde i byen, var det faktum, at to af mine venner og jeg skulle deltage med en musiktrio ved ungdomsforeningens talentfestival om aftenen.

"Skammeligt", tænkte jeg, da jeg nærmede mig min pult. "Hvorfor gøre så meget ud af mit kirkelige arbejde? De andre på aviskontoret synes altid at have vældig god tid. De bekymrer sig aldrig over, om de får gjort deres kirkearbejde, hvis de da går i kirke? Naturligvis er der ikke andre Sidste Dages Hellige her omkring, men alligevel synes jeg, at vor kirke undertiden overdriver med alle de møder, med at arbejde, og på andre områder."

Min korrekturpartnerske, Mary, en kraftig moderlig kvinde, afbrød mine ørkesløse grublerier med: "Nå, lad os se at få det overstået." Mary kunne ikke lide onsdage. Det var dagen for den store annoncekampagne med store helsides-annoncer for forbrugsvarer med specialtilbud for weekenden, der skulle tilrettelægges i annonceafdelingen. Hver annonce måtte læses højt for at være sikker på, at ingen pris eller intet varemærke var forkert. Jeg læste annoncerne for Mary, som hun så rettede i korrektoren.

Jeg begyndte det trættende rutinearbejde med at læse annoncerne. Klokkeren var 7,30. Om 12 timer ville jeg være

til G.U.F. eller ville jeg? Det ville ihvertfælde blive en lang dag.

Mary var på kaffedrikkernes hold, ligesom alle de andre ved avisen, naturligvis mig undtaget. Da der ikke var nogen frokoststue, bragte hver sin egen termoflaske med kaffe hjemmefra hver morgen og havde den stående på sin pult. Mary nippede ofte af sin kaffekop, men hun gik aldrig glip af et ord eller en pris, som jeg læste op for hende. Det kræver øvelse, antager jeg.

Vor frokostpause var kl. halv tolv. Vi lagde papirerne tilside for en halv time, tog vore tasker og andre småting med os. Lige da Mary gik ud af døren for at gå hen til restaurationen på hjørnet, kom hun over til mig og spurgte:

"Er du mormon?"

"Ja, jeg er", svarede jeg.

"Nå, jeg har iagttaget dig hele dagen, og alt hvad du har trængt til for at holde den gående siden i morges, var et glas vand. Du har læst i fire stive timer. Hvad drikker I mennesker om morgenen i stedet for kaffe?"

"Åh, vi drikker mælk, frugtsaft, vand", svarede jeg efter et øjeblik eftertanke.

"Jeg forstår ikke, hvordan I klarer det. Jeg trænger til kaffe hvert øjeblik for at holde mig igang", bemærkede hun på vejen ud.

Under en pause, en sjælden begivenhed på en onsdag, særlig ved tidsfristens udløb for annoncer, kom en ung fyr, der antagelig var et par år ældre end jeg, ind fra trykkeriet for at spørge Mary om en pris i en annonce (selv korrekturlæsere kan tage fejl), og Mary forestillede ham for mig. Jeg vil kalde ham for Niels. Han gjorde indtryk på mig dengang, og jeg spekulerede på, om han var

Standhaftig i troen...

AF ANN BEDFORD WILLIAMS

en Sidste Dages Hellig. Efter at han var gået, besvarede Mary det udtalte spørgsmål, måske kunne hun læse mine tanker.

"Du ved måske, at Niels også er mormon", sagde hun henkastet. "Det er fint", svarede jeg, idet jeg forsøgte ikke at lyde alt for ivrig.

"Jeg vil aldrig glemme den første uge, han var her for at lære at betjene maskineriet", smålo Mary. "Hvilken fyr, altid tjenstvillig overfor alle — virkelig en prægtig gut. Så en dag bad jeg ham, om han ville give mig min kaffekop, og du skulle have set, hvad han gjorde. Han stak en tomme stok gennem hanken på koppen, og gav mig den på den måde. Han ville ikke røre ved den, sagde han. Jeg var lige ved at dø af grin."

Både Mary og jeg lo hjerteligt et øjeblik, fordi tanken skabte en humoristisk forestilling om en mand, som virkelig ønskede at være på den rigtige side.

"Men tilsidst fik vi ham omvendt", sluttede Mary stille leende. "Nu drikker han det sammen med alle os andre."

Har du nogensinde taget et koldt brusebad på en varm, solstikkende dag, og husker du virkningen af det kolde vand — hvorledes det skyllede ned over dig og chokerede dig med sin iskulde fra top til på, og du følte det som om én lige havde slået dig ud? Det var sådan, jeg følte mig tilmode. På en måde følte jeg mig skyldig, som havde jeg leet af en uartig historie.

Hvor havde han fejlet? Måske havde han lige besluttet en sommeraften, at han ville holde op med at gå til G.U.F., som jeg havde tænkt på det i de sidste 4 timer.

"Ann, gamle pige", sagde jeg til mig selv på vejen hjem den aften, "du må hellere passe på dig selv". Jeg

huskede omkvædet på en sang, vi havde sunget i G.U.F. fornylig. Lad mig se, hvordan lød den?

"Medens mørkets magter prøver at forstyrre Herrens sag, skal vi lade os bortrive og i troen blive svag?"

Ironisk nok havde jeg ledet sangen, og lige nu tænkte jeg på ikke at gå til G.U.F.! Det syntes temmelig hyklerisk.

Mine to venner og jeg mødtes i kirken lidt før kl. 19,30 den aften for at varme op, før vi skulle optræde. Jeg så disse mennesker i et nyt lys. De var ikke forskellige fra mig, de kunne sikkert lide at være hjemme og til en forandring se fjernsyn eller måske gå ud og danse eller gå i biografen i stedet for, men de var her i kirken, hvor man regnede med, at de ville være hver onsdag aften. De var faktisk mere travlt optaget af kirkens arbejde, end jeg var. De kunne endda have systematiseret det ved at blive hjemme fra G.U.F. og i stedet studeret deres lektie til Søndagsskolen eller Hjælpeforeningen, men de var her. Det samme var tusinder af trofaste, travle Sidste Dages Hellige over hele verden, der møder op i deres respektive G.U.F. mødelokaler. Og jeg var en af dem. Hvor taknemlig var jeg ikke i dette øjeblik for også at være her.

Jeg tog hjem efter en vellykket optræden, og jeg følte mig langt mere ydmyg, end jeg havde gjort på vej til arbejde i morges. Det forekom meget længe siden. Det havde været en lang dag, men en meget værdifuld, hvor vidnesbyrdet var vokset.

"Skal vi svigte vore pagter, som er gjort med himlens Gud?"

Nej, ikke denne ungdom.

Familieliv

AF BONNIE MUIRBROOK

"Vilhelm . . . Marie . . . hold op med det øjeblikkelig!"

Man ville synes, at hun havde nok at gøre med at passe husførelsen for en familie på 5, uden at være nødt til at holde inde hvert øjeblik for at bilægge et skænderi.

Idet hun genoptog sit arbejde, fortsatte Karen med at tænke. Kun 15 år og allerede ansvarlig for en hel families velbefindende. Altid måtte hun lave mad, vaske, lappe og reparere eller gøre rent, så der ikke blev tid til noget af det, hun virkelig var glad for at beskæftige sig med. Livet havde narret hende, tænkte hun. Andre på hendes alder behøvede ikke at bekymre sig over at få melet til at være, indtil far kunne undvære John længe nok til at han kunne tage vognen og hente mere fra møllen, eller sørge for at Vilhelms sidste overalls blev lappet, indtil der var penge nok til at købe nye for. Det var ikke retfærdigt.

Hvorfor bestemte Gud, hvem der skulle leve og hvem der skulle dø? Mor, der havde ordnet alt så stilsfærdigt, som så let havde udført de små ting, der ikke så ud til at være svære, indtil man selv skulle gøre dem.

Som Karen surmulede over sit arbejde, så hun op for at betragte morgensolen, der opfyldte dalen og gav et strålende skær over den lille pionerbebyggelse. Bækken rislede hurtigt hen mod markerne, som var den Ivrig efter at hjælpe de spæde, grønne spirer op af jorden. Far og John var ved at spænde gamle Lotte for ploven på marken langt borte, den sidste der skulle sås. Marie og Vilhelm legede trods alt fredeligt i øjeblikket under træerne.

For få måneder siden ville dette frefyldte billede have opfyldt hende med kærlighed til livet. Før mor døde syntes alt at være fuldkomment. Drømmende huskede hun disse lykkelige dage. Der havde været arbejde, der skulle gøres, men mor havde været der til at lede det.

Familien Johnson havde været den nærmeste nabo, og Maggi var på hendes alder. Sammen havde de udforsket barndommens rige, fra at pusle med dukker til at optræde som heltinder i et indianeroverfald. Deres venskab udfoldede sig, som de gik hånd i hånd i deres pure ungdom. Ved at se tilbage til disse gode tider, syntes nutiden mere byrdefuld end før. Maggi var nu tilbage østpå og ikke udsat for den hårde pionertilværelse.

Karen blev vækket af sine dagdrømme af Vilhelms temmelig krævendende stemme: "Karen, jeg er sulten, er det ikke snart spisetid?"

Dette daglige spørgsmål fik hende hurtigt til at tænke på, at Far og John snart ville komme ind fra marken. Da hun begyndte forberedelserne til middagen, var hendes vrede stadig levende.

Hun hilste nærmest køligt på sin far og broder, da de vaskede sig ved kummen i bryggerset. Under hele måltidet var hun nedtrykt og tvær, en tilgift til hendes fars byrde. William Thomas havde svært ved at indpasse sig sit nye liv uden sin kone, og den pludselige, indesluttede, mutte holdning fra hans ældste datter bekymrede ham temmelig meget. Lige siden Rachels død, havde han været bange for at ekstra ansvar ville være for meget for Karen, og han havde prøvet at gøre det så let, som han kunne.

Karen talte skarpt, da hun fortalte ham, at hun trængte til mere mel, hvis hun skulle fortsætte med at lave mad.

"John, spænd Lotte for vognen og hent noget mel fra møllen."

"Hvad med pløjningen?", spurgte John.

"Jeg vil ordne grøfterne, mens du er væk, og vi vil pløje færdig, når du kommer tilbage", svarede hendes far træt.

Brødebetyngtet vendte Karen sig bort. Tiden var inde til at pløje, og far trængte til Johns hjælp. Hun kunne klare sig — dog, hvad brød hun sig om det, der var ingen, der bekymrede sig for hendes problemer.

"Karen, husk at få børnenes tøj i orden til kirke i morgen."

"Ja," tænkte Karen, "Jeg udfører ikke hvad jeg ønsker, men hvad jeg skal."

Hendes vrede blussede op påny ved at tænke på alt det arbejde, hun var stillet overfor, med hensyn til at gøre børnene i stand til i morgen. Idet hun fastholdt at Marie og Vilhelm skulle vaske op, varmede hun strygerjernene på komfuret og pressede Maries bedste bomulds-kjole, derefter kom turen til Vilhelms andre bukser, en hvid skjorte til far og John og tilsidst hendes egen slidte kjole.

Ved den tid var Vilhelm og Marie færdige med opvasken.

"Karen, lad os gå ud og plukke bær," tiggede Vilhelm.

"Så kan du bage en kage til aften," istemte Marie.

"Jeg kan ikke sådan stikke af og lade alt dette arbejde ligge. Desuden har I ikke vandet haven endnu, og det lovede I at I ville. Få fat i spændene og kom igang", skændte Karen.

Slukørede tog børnene spændene fra krogene ved døren og gik modfaldne ud af køkkenet.

"Jeg er ligeglad", tænkte Karen hidsigt. "Jeg har ikke tid, og desuden må de lære at forstå, at livet er hårdt arbejde."

Hun satte strygejernene til afkøling, syede den manglende knap i Johns skjorte, og da hun gik i krig med stoppekurven, blev hun mere og mere opslugt af sin selvmedlidenhed.

Eftermiddagen gik på hæld, og da Karen blev klar over det sene tidspunkt på dagen, gik hun hurtigt mod døren og rakte automatisk ud efter vandspanden. De tomme kroge gav hende hjertebanken, da hun gjorde sig klart, hvor længe det var siden, hun havde hørt børnenes stemmer.

Hun spildte ikke tiden men gik udenfor, hvor hun kastede et blik ud over haven. Kun halvdelen var vandet. Spandene var også væk. Angsten, der øjeblikkelig greb Karen, standsede næsten lige på pludselig, som den var begyndt, da Maries stemme brød stilheden. "Karen! Karen!" Ligesom Karen vendte sig om, kom Marie omkring hushjørnet. "Karen, hvor er Vilhelm?"

Spørgsmålet fik angsten til at vende tilbage. Hendes hjerte slog voldsomt i stilheden, da hun prøvede at beherske sin stemme. Hun bøjede sig ned over sin søster og forsøgte at bevare fatningen, da hun spurgte: "Har han ikke været sammen med dig?"

Skræmmende billeder strøfede Karens tanker, da Marie forklarede: "Vi gik ned til bækken for at plukke bær. Jeg blev træt og faldt i søvn. Da jeg vågnede, var han væk."

Hun løb så hurtigt, at hun trak vejret i korte gisp. Bækken! Alene ordet fik hende til at skælve. Vilhelm var blevet advaret mange gange om ikke at gå for nær til kanten. Som hun løb, kaldte hun afsindigt, mens hun bad om et svar. Hendes øjne søgte desperat mellem buskene, vendte sig derefter til det klare vand. Hendes tanker var alle vegne, mens hun spejdede ud over det uberørte landskab — men kun et øjeblik, da hun indså, at han var borte og kunne være hvor som helst.

Mens hun fortsatte langs bredden af bækken, tyngede skyldfølelsen hendes sind som en tung byrde. Vilhelm, den yngste i familien, havde altid været en kilde til glæde særlig under de mørke dage efter mors død. Igen lod hun øjnene undersøgende gå hen over den lave vegetation og det klukkende vandløb. Da hun ikke kunne

se noget der, begyndte hun at undersøge det omliggende landskab. Den tomhed, der mødte hende, fik hende til at rette sine skridt mod den længst bortliggende mark og far.

Ukrudtsplanterne voksede højt og syntes at vinke spottende i vinden, som om de havde i sinde at forhindre hende i at finde, hvad hun søgte. Længere fremme gik den banede sti brat over i løst sand som fortsatte i gammelt dynd. Også planterne forsvandt, så det bevirkede, at hun fik øje på den lille sovende skikkelse ved bredden. Hun var over ham med det samme, vækkede ham med sine glædestårer. "Karen, græd ikke", protesterede Vilhelm, da hun rejste ham op og børstede sand af hans tøj. Hånd i hånd ilede de tilbage til huset med Marie lige i hælene, så hurtigt hendes korte ben ville tillade.

Da de nåede huset, kunne Karen se John læsse melet af vognen. "Karen, far og jeg er sultne, det er jo ikke legeværk, vi har været beskæftiget med hele dagen, det ved du nok," sagde John bebøjdende, idet han overrakte hende et brev. Det skarpe svar hun plejede at give, døde på hendes læber, og hun talte høfligt. "Selvfølgelig John. Jeg skal nok skynde mig." Hun gemte brevet i sit forklæde, skønt hun var nysgerrig efter at vide, hvad der stod i det.

Efter at aftenarbejdet var til side og de mindre børn godt i seng, hyggede Karen sig med sin far og bror ved kaminen. Stille lukkede hun brevet op og begyndte at læse. Hendes far så op. "Fra Maggi?", spurgte han. Karen nikkede og fortsatte med at læse.

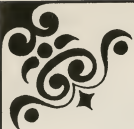
Hun lagde brevet fra sig, og igen spurgte faderen: "Hvordan har Johnsons det?" Hun læste dæmpet afsnittet:

"Jeg er hos tante Abigail og Susie bor hos vores familie i Boston. Drengene er fordelt mellem mine bedste-forældre og mine onkler; fars arbejde på flodbåden gør det umuligt for os at være sammen. Hvor jeg længes efter at se familien samlet igen. Det forekommer at være flere år siden mor døde, og vi var sammen."

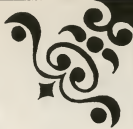
Da Karen foldede brevet sammen, mødte hendes øjne først faderens, derefter hendes broders.

Det lille hjem syntes at stråle i skæret fra kaminilden.

Piger, se her, hvorledes i kan virke indtagende!

AF ELAINE CANNON

En mand sagde engang til en kvinde: "Hvis du ikke kan være interessant, så kan du da i det mindste være behagelig." (elskværdig?) Men er det det, Sidste Dages Helliges unge mænd

skal vælge deres pige efter? Hvorfor ikke være begge dele? Være både behagelig og interessant! Og være den mest tiltalende ved enhver anledning.

Personlig virkning

Gør dig selv uforglemmelig. Find på noget, der kendetegner specielt dig . . . et beskedent smykke . . . en bestemt parfume . . . noget, der ene og alene hører til dig. (Når du ikke virker på den bestemte måde, vil folk lægge mærke til det!)

Noget, du ikke skal:

Glem ikke, at din lette berøring af hans ærme betyder mere for ham end det hårde slag på hans ryg, stikket mellem hans ribben — hver gang.

Brug ikke forstøveren for meget. En piges parfume skal være let og vellugtende. Efterab ikke mængden eller dagens filmsdronning. Vær det bedste af dig selv.

Undervurdér ikke bønnens magt.

Pigens valg

Konkurrencen er skarp i vore dage både hvad kvalitet og kvantitet angår. For hver attråværdig, værdig ung mand, der findes, er der tre gange så mange piger. En ung mand skal arbejde hårdt for sine penge, og hver ugeløn skal række til det utrolige. At beværte DIG er

måske ikke på hans liste over udgifter i denne uge. Vær fuld af idéer om, hvorledes I gratis kan more jer ved f. eks. at gå til en eller anden gratis forelæsning, besøge blomsterparker, gå en tur og lær jeres egen by at kende eller besøg et kært, ældre menneske.

Noget, du ikke skal:

Undlad ikke at benytte lejligheden, når det til en dans er pigernes tur til at inkludere.

Vær ikke ligegyldig over for hans humor.

Kom ikke med undskyldninger. Undervurdér ikke dig selv.

Du er en af Guds døtre, en udvalgt ånd. Er du ikke glad for at være den, du er?

Mænd vælger

Mænd har for vane at vælge den livlige pige, hende der "gnistrer" og kan sætte fart i tingene.

Spørg dem, hvad de foretrækker ved piger, og de vil drømmende mumle sådanne ord som: sympatisk indstillet . . . omsorgsfuld . . . sund . . . mild . . . sjov . . . venlig . . . vågen . . . ren, ren . . . velklædt . . . kvindelig . . . pålidelig.

Fortolket kan dette betyde, at de ønsker en pige, der er vågen over for livet, i harmoni med tiden, en, som lever med, ikke blot er tilskuer.

Noget, du ikke skal:
Du skal ikke bare sidde og kigge.
Du skal foretage dig noget.
Hvis der er noget, der kalder på smilebåndet, så smil! Hvis der ikke er noget, så smil ikke!
Advarsel: Der er aldrig et tidspunkt, hvor livet er kedeligt, begivenhedsløst, så selv dine ledige øjeblikke bør høre med til billedet. Undervurdér ikke din værdighed som pige. Det er meningen, at du skal være yndig, glad, charmerende — og desuden hjælpsom.

Glem ikke, at drenge og unge mænd også er mennesker. Behandl dem derefter. De kan lide det.

Stiml ikke sammen i en skræmt flok. Hvilken ung mand tror I, der ønsker at forcere sådant et arrangement, blot for at bede en pige om en dans?

Kvindelighed

At være kvindelig vil nøjagtig sige at opføre sig som en virkelig

dame. Det har en hel del at gøre med god holdning, små skridt, rene hænder og et rent hjerte.

Det har også noget at gøre med at have gode spisevaner, tage små bidder, ikke tale med mad i munden, tørre sig let om munden med hjørnet af servietten, ikke afbryde folk, der taler, eller besvare et spørgsmål, der er rettet til en anden.

At være en virkelig dame vil sige at være dannet, behersket, uselvisk.

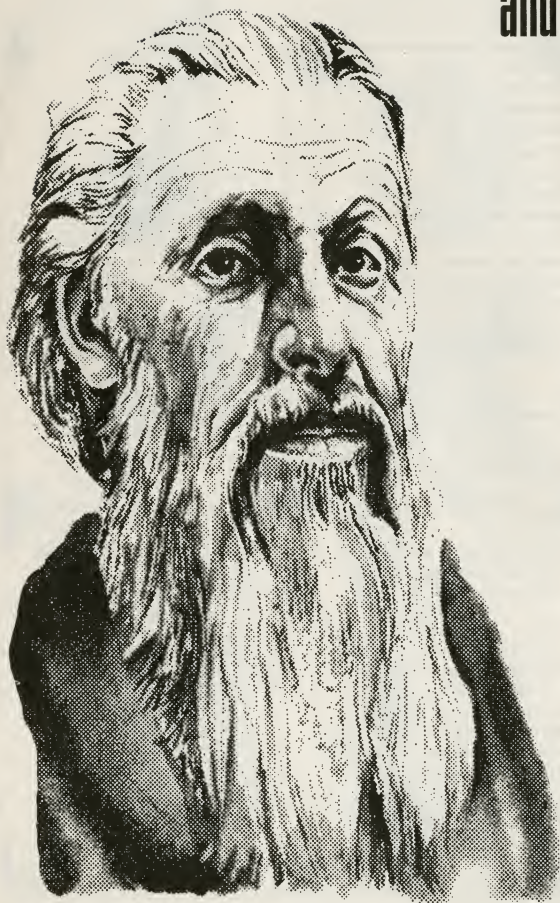
☆ Klød dig ikke, som om der er mannequinopvisning hele året.

☆ Sæt ikke din vilje igennem ved at give dig til at hulke, skælde ud, kommandere eller plage.

☆ Lad være med at slå ham på hans eget gebet. Hvis du ønsker at blive behandlet som en "dame", så prøv at få ham til at føle sig som et mandfolk. Alle mænd (unge som ældre) føler sig smigret, når man har brug for deres hjælp.

Profeten Elias's ånd

Der blev fornylig stillet et spørgsmål angående Profeten Elias's komme til Profeten Joseph Smith i Kirtland Templet i 1836. Spørgsmålet har sin oprindelse i den udtalelse, som Moroni fremsatte, da han citerede Malakias's ord for den unge Profet:

"Og videre citerede han det femte vers således: Se, jeg vil åbenbare jer Præstedømmet ved profeten Elias' hånd, for Herrens store og frygtelige dag kommer . . . Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således, ville hele Jorden fuldstændigt blive lagt øde ved Hans tilkommelse."

(D.k.P. Joseph Smith 2. v. 38—39)
Nu er spørgsmålet: "Hvad er det for fortjættelser, som blev givet fædrene, og som ville vende børnenes hjerter til fædrene?"

Af de ord, som Moroni udtalte, fremgår det, at vore fædre fra Herren modtog visse forjættelser og velsigelser, som ikke alene var evige forjættelser for dem, men også for deres efterkommere.

Fra vor Fader Adams tid og til syndflodens dage på Noas tid, var der en form for regering på jorden, kendt som den patriarkalske orden. I denne orden var faderen den åndelige leder for sin egen familie og overhoved for alle de familier, som nedstammede fra ham gennem hans sønner. Faderen var også den øverste administrator for den regering, under hvem hans familier levede. Det var faderens ansvar at vejlede og velsigne sine børn og lede dem i retfærdighed. Han havde det alvorlige ansvar at lære sin familie lydighed mod den guddomme-

henvendt på det evige liv og de evige familiebåndes evige fortsættelse.

På Abrahams tid var den patriarkalske nedstamning og familieforholdene helt blevet glemt på grund af menneskenes ondskab. Satan kom blandt menneskenes børn og sagde til dem, at de ikke skulle tro, at de ting de havde lært var sande, og skriften siger, at de ikke troede det. Og så blev de kedelige og sanselige og djævelske. Abraham siger, at han fandt ud af den gamle orden angående patriarkernes rettigheder og velsignelserne ved det patriarkalske Præstedømme på grund af fædrenes optegnelser, som Herren havde bevaret i hans hænder. (Se D.k.P. Abraham 1:31).

"Og da jeg opdagede, at der fandtes større lykke, fred og hvile for mig, søgte jeg efter fædrenes velsignelser samt den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at forvalte disse; og da jeg selv havde vanderet retfærdigt og ønsket at komme i besiddelse af stor kundskab og at vandre endnu mere retfærdigt og øje større kundskab samt blive fader til mange nationer, en fredsfyrste, og da jeg ønskede at modtage belæringer og holde Guds bud, blev jeg retmæssig arving, en højpræst med den myndighed, som tilhørte fædrene. Den blev overdraget mig fra fædrene; den kom ned fra fædrene, lige fra tidens begyndelse, ja, fra selve begyndelsen eller før Jordens grundvold lagdes til den nuværende tid, denne den førstefødtes myndighed på det første menneske, nemlig Adam, vor første fader, og kom gennem fædrene til mig. Jeg tragtede efter min besikkelig til Præstedømmet i overensstemmelse med Guds forordning til fædrene angående efterkommere."

(D.k.P. Abraham 1:2—4)

I denne udtalelse fastslås det tydeligt, at Gud lovede fædrene noget, som angik deres sæd, eller de børn som skulle komme gennem deres afstamning. Til Abraham, som ved tro modtog forjættelsen, sagde Herren:

"Jeg opretter min pagt mellem mig og dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt, og det skal være

en evig pagt, at jeg vil være din familie Gud og efter dig dit afkomms Gud."

(1. Mos. 17:7)

Endvidere:

"Og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!"

(1. Mos. 22:18)

De samme velsignelser blev givet til Isak, Jakob, Josef, Jakobs søn, og derefter til Efraim og hans sæd efter ham. Derfor er de store og dybe forjættelser angående Præstedømmets patriarkalske orden og velsignelsen ved evigt afkom i denne evige pagt kommet ned til dem af os, som er af Efraims sæd gennem Jakob, og til enhver anden, som vil omvende sig og tage imod de hellige forjættelser, så de kan optages i Abrahams linie og blive arvinger på samme måde som Abrahams efterkommere.

I vore dage, i tidernes fyldes forvaltning, er den samme store og kostelige forjættelse givet til alle dem, som er gået ind i Guds templer og har indgået pagter i den nye og evige ægteskabspagt. De har fået forjættelsen om Abraham og Isaks og Jakobs velsignelser, de som er vore fædre i kødet, så at vi også er arvinger og fælles arvinger med vor fædre, hvis vi flittigt søger efter forjættelserne, således som vor Fader Abraham gjorde, og derefter adlyde de guddommelige befalinger.

Den forjættelse, som vore fædre fik, og som børnene skulle opfylde i de sidste dage, var altså, at hver eneste sjæl, som ville indgå pagt i Jesu Kristi Evangelium gennem dåben om, at han ville adlyde Evangeliet og holde befalingerne, ville få det privilegium at indgå i Præstedømmets guddommelige patriarkalske orden. Ligeledes, at Profeten Elias' ånd ville komme ind i deres hjerte, de som er villige til at adlyde loven, og vende deres hjertes, det vil sige børnenes hjertes, til deres fædre i tempelarbejdets ånd, så at vi af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke vil stræbe efter at udføre arbejde for vore fædre, således at de også kan komme ind i ophøjelsen og den evige fortsættelse af slægten i al evighed. Profeten Joseph Smith, som så dette arbejdes betydning, sagde: "De, som forsømmer at gøre det, gør det med fare for deres egen frelse."

lige lov og blive kendt med Gud, den Evige Fader. Læg mærke til udtalelserne om Fader Adam og denne præstedømmeorden:

"Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre."

(D.k.P. Moses 5:12)

Endvidere:

"Og Adam lyttede til Guds røst og formanede sine sønner til at omvende sig."

(D.k.P. Moses 6:1)

I det samme kapitel læser vi, at folk skrev i en mindebog ved inspirationens ånd:

"Og de lærte deres børn at læse og skrive, thi de havde et sprog, som var rent og uforfalsket. Nu, det samme Præstedømme, som var i begyndelsen, skal også findes ved verdens ende."

(D.k.P. Moses 6:6—7)

Lære og Pagter fortæller os, at Adam kaldte de medlemmer af sin familie, som var retfærdige, til en stor konference i dalen Adam-ondi-Ahman og velsignede dem og profeterede for dem hvad der ville tilståede dem i de sidste dage. Dette skete lige før hans død. (L. & P. 107:53—57). Vi kan nu slutte, at den samme fremgangsmåde blev fulgt af alle retfærdige mænd, som levede fra Adam til Noa. De fik det guddommelige mønster fra Herren til deres Fader Adam, og således blev hver af dem til sin tid patriark og præsiderede over sine efterkommere med retfærdighed og retskaffenhed. Denne tingenes orden, som blev forkyndt af Herren til Fader Adam, vil også være Præstedømmets orden ved verdens ende. Herren gav store og ædle forjættelser til vore fædre på den tid, især var deres sind

Kirken Går Fremad

Besøg af præsident Theodore M. Burton

I slutningen af august havde den danske mission besøg af præsident **Theodore M. Burton** og hans hustru, og søndag den 27. august blev der afholdt offentlige møder med præsident og søster Burton som talere, først i Aarhus om formiddagen og derefter i København om aftenen.

Der var stuvede fuldt hus ved begge møder, og der var en vidunderlig ånd til stede. Præsident Burton talte om Evangelieplanen og sagde bl. a.: »Når vi føler med vore hjerter, så er vi kloge, og ved, at Jesus lever.« Han sagde endvidere, at under et møde i Salt Lake Templet sammen med de øvrige Generalautoriteter havde Præsident McKay sagt: »Ved flere lejligheder har Herren stået ved min side og vidnet om sin guddommelighed.«

Ved mødet i Aarhus var broder Henning Jensen fra Horsens tolk for præsident Burton og søster Kirsten Thomsen fra Aarhus for søster Burton. I

København var distriktspræsident Finn Vest Nielsen tolk.

Billedet er taget i Aarhus under præsident Burtons tale.

FESTINORD 1968

Festinord 1968 skal som bekendt afholdes i Norge, og vi har nu fra den norske mission fået meddelelse om datoen for dens afholdelse:

Ankomstdagen vil være **torsdag den 27. juni**, og den sidste dag vil være **søndag den 30. juni**. Planlæg derfor allerede nu at holde jeres ferie på dette tidspunkt!

GARMENTS

skal fremtidig bestilles gennem Missionskontoret og betales ved bestillingen.

Husk at anføre **bestillingsnummer** og **størrelse**. Liste over typer og priser kan ses hos grenspræsidenterne.

Missionskontoret.

DÅB:

København Gren: 5. august:

Anna Kristine Jensen, døbt af ældste Larry Jacobs, håndspåleggelse ved ældste Jerald Bryars.

Sønderborg: 5. august:

Birthe Rehnquist, døbt af ældste Sterling Parker, håndspåleggelse ved ældste Loy Pehrson.

Odense: 5. august:

Pia Vibeke Pedersen, døbt af broder Jens Ole Byskov, håndspåleggelse ved broder Jørgen Larsen.

Peggy Bodil Pedersen, døbt af ældste Paul Leishman, håndspåleggelse ved ældste Woodrow Rasmussen.

Kate Hanne Linda Larsen, døbt af ældste Paul Leishman, håndspåleggelse ved broder Jørgen Larsen.

Peder Pedersen, døbt af ældste Joseph Perry, håndspåleggelse ved broder Preben A. Olesen.
19. august:

Ole Borm Mortensen, døbt af ældste Maloy Hales, håndspåleggelse ved ældste Charles Seibold.

DØDSFALD:

Hjørring:

Den 16. juli døde søster **Else Marie Christensen Jepsen**, 44 år gammel. Æret være søster Jepsens minde!

Esbjerg:

Den 2. juni døde søster **Anna Christine Marie Møller Pedersen**, 56 år

gammel. Æret være søster Pedersens minde!

København gren:

Den 7. september døde søster **Martha Jørgensen**, 79 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 13. september. Æret være søster Jørgensens minde!

TEMPELREJSERNE

Endnu engang har danske søskende foretaget en rejse til templet i Schweiz. I dagene 28. til 31. august gik omkring 50 af vore søskende gennem templet, og for første gang var der 3 sessioner hver dag. Ialt gik vi gennem templet 11 gange, og vi udførte følgende ordnancer:

Dåb for de døde ..	200
Ordinationer	201
Endowments (levende) 9	
Endowments (døde) 530	
Beseglinger (hustruer til ægtemænd) levende 3	
do. døde	53
Beseglinger (børn til forældre) levende ..	2
do. døde	198
Ialt ordnancer	1196

Med de ordnancer, vi udførte på den første tempeltur i år, 2568, har danske søskende på de to tempelrejser i år udført ialt 3764 ordnancer, det største tal vi har udført på et år i de år, vi har foretaget rejser til templet i Schweiz.

Vigtig meddelelse angående familieskemaer

Fra templet i Schweiz har vi fået meddelelse om, at for fremtiden vil familieskemaer, der sendes til **Family File**, efter instruktion fra Kirkens øverste myndigheder kun blive liggende i templet i 3 måneder, hvorefter de automatisk vil overgå til **Temple File**, d.v.s. at arbejdet vil blive udført af andre tempelbesøgende. Hvis man altså selv ønsker at udføre arbejde for sine afdøde slægtninge og anmoder om at få skemaerne sendt til Family File til et bestemt tidspunkt, vil skemaerne ikke, som hidtil, blive liggende til et senere tidspunkt, hvis man bliver forhindret i at komme til den planlagte tid, men arbejdet vil blive udført af andre.

Grunden til denne nye bestemmelse er, at templerne ligger inde med tusinder af skemaer, som søskende har sendt til Family File, men de er ikke selv kommet til templerne for at udføre arbejdet, enten på grund af sygdom, dødsfald eller af andre grunde. Og på samme tid mangler templerne navne til de mange søskende, der kommer til templerne for at arbejde.

Husk derfor, hvis De sender familieskemaer til Family File, nøjagtigt at anføre, på en vedhæftet seddel, på hvilken tid De planlægger at rejse til temp-

let, så De kan være sikker på selv at kunne få lov til at udføre arbejdet.

Såfremt der på indsendte skemaer ikke er anført, at man selv ønsker at udføre arbejdet, vil de automatisk overgå til Temple File, hvilket vil sige, at de fra Amerika vil blive sendt til det tempel, der på det pågældende tidspunkt har brug for navne.

Som omtalt i september-nummeret af Stjernen havde vi den glæde at have ældste **Howard W. Hunter** af De Tolivs Råd og hans hustru med os under vor første tempelrejse i år, og vi bringer hermed et billede af deltagerne i denne rejse sammen med ældste og søster Hunter, tempelpræsident og søster **Walter Trauffer** og missionspræsident og søster **Don L. Christensen**.

M. K.

VELSIGNELSER:

Centrum Sjælland: 16. april:

Ib Ishøj Hansens og Annelise Jensen Hansens søn, **Niels Martin Ishøj Hansen**, velsignet af sin fader.

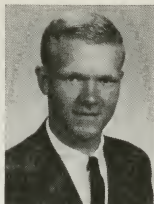
Herning: 7. maj:

Bent Søndergaard Madsens og Ketty Marie Olesen Madsens datter, **Berit Søndergaard Madsen**, velsignet af sin fader.

15. august:

Ernest Darnell Denison fra Lincoln, Nebraska, beskikket til at arbejde på Amager.

Bruce Peter Ericksen fra Rockford, Illinois, beskikket til at arbejde i København.

Larry Elton Fjeldsted fra Centerfield, Utah, beskikket til at arbejde i Herlev.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

22. august:

Marvin R. Poulsen fra Richfield, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Theo A. Hymes fra Midland, Michigan, beskikket til at arbejde i Hellerup.

Mark N. Sorensen fra Lovell, Wyoming, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

Stephen H. Carman fra Palo Alta, California, beskikket til at arbejde på Bornholm.

7. september:

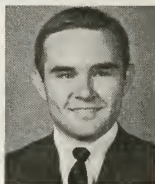
Robin B. Burgon fra Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i Gentofte.

Calvin B. Jones fra Calgary, Canada, beskikket til at arbejde i København.

David J. Christensen fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Valby.

Lee W. Hansen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Helsingør.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

28. august:

Randall J. Knudsen fra Hkiah, California, efter sidst at have arbejdet i København.

8. september:

Robert C. Weierman fra La Puente, California, efter sidst at have arbejdet i Kalundborg.

15. september:

Ross C. Brown fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Ralph W. Rasmussen Jr. fra Burley, Idaho, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Alfred C. Nielsen III fra Tacoma, Washington, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Byron Peter Halling fra Harbor City, California, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Don Ray Nelson fra Santaquin, Utah, efter sidst at have arbejdet i Rodovre.

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København gren:

Thorvald Larsen, Solitudevej 15, 70 år den 1. november.

Johannes Bisbjerg, Rantzausgade 64, 60 år den 9. november.

Agnes Karoline Mikkelsen, Baldersgade 46, 75 år den 15. november.

København nordre gren:

Kristine Olsen, Lyngbyvej 425, 75 år den 1. november.

Aalborg:

Maren Irene Marie Andersen, 65 år den 26. november.

Aarhus:

Hedvig Augusta Petersen, 70 år den 27. november.

Hilsen fra Canada

Broder og søster **Keld Neumann Johansen**, tidligere København, sender fra deres hjem i Canada de kærligste hilsener til de danske søskende og fortæller, at de er glade og tilfredse derovre og har adopteret en lille dreng, som er $\frac{3}{4}$ indianer og nu er 10 måneder gammel.

ORDINATIONER:

København 1. juni:
Gert Howard Jensen ordineret til lærer af broder Erik Andersen.

2. juli:
Willi Bloch Johansen ordineret til lærer af broder Hans Billeskov Jansen.

Amager: 28. maj:
Halfdan Kaas ordineret til præst af broder Verner Korsgaard.

Kolding: 11. juni:
Peder Jepsen ordineret til diakon af broder Knud Bent Andersen.

Aarhus: 18. juni:
Flemming Simonsen ordineret til lærer af ældste Orson Henning Dietz.

Horsens: 23. juni:
Henning Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Aarhus: 30. juli:
Ewan Stenhold-Nielsen ordineret til lærer af broder Jens Lind Jensen.

Herning: 30. juli:
Victor Hyldgård ordineret til diakon af broder Henry Olsen.

Vejle: 6. august:

Bent Johannes Sørensen ordineret til diakon af broder Hans Jørgen Sørensen.

Nordsjælland gren: 8. august:
Verner Olsen ordineret til præst af broder Arne Jakobsen.

Bent Nielsen ordineret til præst af broder Per Meilsoe.

Bryllup i Aalborg:

Broder **Jørn Holm Bendtsen** vieses den 24. juni til Randi Børge. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i København:

Den 26. august vieses på Københavns Rådhus søster **Lene Jenrich Hovsgaard** til broder **Svend Erik Irvold**, og den 29. august vieses parret for tid og evighed i templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission og rådgiver til forhenværende missionspræsident R. Earl Sorenson, **Bryce Christensen**, vieses den 25. maj i Los Angeles Templet til Elizabeth Carr. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Forældre og børn trækker til hver sin side

RICHARD L. EVANS

Endnu et spørgsmål om de store stridspunkter, der sommetider opstår mellem ægtemænd og hustruer, om folk som trækker til hver sin side, skønt de burde holde sig nær til hinanden — en anden side af emnet vinder rører forældre og børn og deres behov for at have tillid og holde sig nær til hinanden. Tilsyneladende er det ikke muligt for forældre og børn at gå aktivt ind i alle hinandens aktiviteter, men forældre og børn kan være interesserede og holde sig underrettet og kan meddele sig til hinanden og bevare en tillidsfuldhed, og være mere modtagelige og åbne og forstående. Forældre bør være gode tilhørere og til rådighed til at tale til. Og børn burde dele en fortrolig beretning om deres hjerteanliggender og håb og interesser og aktiviteter med deres forældre. Enhver burde være ansvarlig overfor en eller anden — en som

tager sig af det, en som venter. Og en moder eller fader, som venter og er vågen, taler ud og lytter, er en stor kilde til sikkerhed. Det er nødvendigt, at forældre ved besked, og det er nødvendigt at børn taler med dem, rådfører sig med dem, har tillid til dem, for deres egen sikkerheds skyld. Det burde aldrig være sådan som en meget berømt iagttaget hjerteskrærende sagde: "De fleste af de mennesker, som jeg ser i mit eget hjem, ser jeg tværs over en afgrund."¹ Der burde aldrig i hjemmet være en sådan afgrund at se over — ingen lang afstand indenfor dets mure. Det burde aldrig være "ensomt at være sammen . . ."² Det er nødvendigt, at vi holder vore familier nært sammen, taler, underviser, giver råd, har tillid, og ikke har altfor travlt til at tage os af de ting, som er vigtigst. "Vor store opgave", sagde Carlyle, "er ikke at

se, hvad der ligger dunkelt i det fjerne, men at gøre hvad der ligger klart for hånden." Det lykkelige og ansvarlige hjem er den sikre løsning på de sociale sygdomme, som besætter os. Efter at alt andet er sagt og overvejet, findes der ingen anden vej. Hvad problemerne end er, hver ubehageligt det er og hvilken tid det end tager, er den første og endelige bøn til forældre og børn: Hold jer nær til hinanden, i respekt og kærlighed og hensynsfuldhed, med råd og tillid og forbindelse indbyrdes. "At være lykkelig i sit hjem," sagde Samuel Johnson, "er det største resultat af al ærgerrighed."³

1 Emerson, Journals, Vol. 5, p. 324.

2 20-Century-Fox production, Tender is the Night.

3 Samuel Johnson, The Rambler, no. 68.

"The Spoken Word" fra Tempelpadsen, udsendt over KSL og Columbia Broadcasting System, den 7. august 1966. Copyright 1966.

BOGEN ER MIDTPUNKTET

Er den det også i Deres hjem?

Mormons Bog, indbundet	kr. 3.20
Mormons Bog, på bibelpapir m. guldsnit	10.00
Mormons Bog, stort format, stor skrift	3.20
Tre-i-Een (Mormons Bog, Den kostelige Perle, Lære og Pagter), helskind	35.00
Guds Rige Genoprettet, helbind	25.00
Talmage: Trosartiklerne, indbundet	5.50
Et stort og forunderligt Værk, indb.	12.00
Profeten Joseph Smiths Lærdomme, indb.	7.00
Samme, indb. i blødt bind	7.50
Lære og Pagter, indb.	6.50
Den kostelige Perle, indb.	6.50
Samme, på bibelpapir, indb.	6.50
Citater, indb.	2.50
Talmage: Jesus Kristus, indb. helskind	30.00
Samme, trykt på kunstrykpapir, indb.	30.00
Anderson: Kronet med Hærlighed, indb.	17.00
West: Den danske Missions Historie, ib.	17.00
Schmidt: Oh, du Zion i Vest, illustr.	46.50
Samme, indb.	55.50
Slægtsbogen	14.75
Søndagsskolesangbogen	2.00
SDH Sange. Ny udgave af sangbogen. Kan bruges sammen med den gamle udgave ..	11.25
Samme, indb. i blødt helskind	13.25
Trosartiklerne, kort t. ophængning	0.35
Alle priser + 10% moms	

GRAMMOFONPLADER MED TABERNAKEL KORET

Disse plader er alle L. P. 's, spilles på 33 L/3 rpm og de fleste fås i både stereo og "almindelig" (samme pris). De stereofoniske kan kun spilles på stereofoniske pladespillere. Ønskes stereofoniske plader, må et stort S sættes efter nummeret, ellers ekspederes almindelige plader. Grammofonplader ombyttes ikke og tages ikke retur. Pris kr. 44.— + moms, ialt kr. 48.40 pr plade. Bed om specificeret katalog.

- R. 1 The Beloved Choruses, vol. I
- R. 2 The Beloved Choruses, vol. II
(begge m. Philadelphia Orchestra)
- R. 3 A Mighty Fortress
- R. 5 This is My Country
- R. 6 The Lord's Prayer, vol. I
- R. 7 The Lord's Prayer, vol. II
- R. 8 This Land is Your Land
- R. 9 The Greatest Hits
(5, 6, 7, 8, 9 m. Philadelphia Orchestra)
- R. 10 The Mormon Tabernacle Choir
(fås ikke i stereo)
- R. 12 Songs of Faith and Devotion
(fås ikke i stereo)
- R. 13 The Lord is my Shepherd
- R. 14 Songs of the North and South
- R. 16 God bless America
- R. 17 Messiah I/II
(m. Philadelphia Orchestra, Eileen Farrell, Martha Lipton, Davis Cunningham, Wm. Warfield. 2 plader, sælges kun samlet)
- R. 21 Christmas Carols
- R. 22 The Spirit of Christmas
- R. 23 The Holly and the Ivy
- R. 25 The Joy of Christmas
og Tabernakelorglet alene:
- R. 30 (F. Asper) R. 31 (A. Schreiner)

BOGER OG MATERIALER

bestilles nemmest ved at sende beløbet + 10% moms per giro og på bagsiden af den venstre talon på girokortet at skrive hvad der ønskes. Postgironummeret er 12 09 88.

DISTRIBUTIONS CENTRET
I KØBENHAVN

SMEDEVANGEN 9 · VASSINGERØD PR. LYNGE · DANMARK